

Adventes Vēstis

2010. gada augusts, #08 (174)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
MŪSU AT-
TIEKSME PRET
TELEVĪZIJU UN
INTERNETU

PAR NAUDU
DIEVNAMU
CELTNIECĪBAI

LASI VIENU
NO ATLANTĀ
TEIKTAJĀM
SVĒTRUNĀM!

JAUNIEŠI PAR
DRAUDZĒM
CITĀS ZEMĒS

INTERVIJA AR
JEKATERINU
NEIKURI 100
GADU JUBILEJĀ

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	9
Tēma	10
Intervija	14
Bērniem	16
Jauniešiem	18
Vārds mācītājam	20
Citu konfesiju ziņas	23

Mūzika, zivis un televīzija

Reiz lasīju kāda autora skumjās pārdomas par to, ko mūsdienu pasaule ir izdarījusi ar mūziku. Tā vietā, lai apsēstos, klausītos un izbaudītu, cilvēki to esot pārvērtuši par savas dzīves fonu, kurā tie peld kā zivis ūdenī. Mūzika skan visur – lielveikalos, kafējnīcās, mājās un automašīnās. Bet cik daudzi to patiesībā klausās? (Vai zivis vispār domā par to, ka atrodas ūdenī?) Un man gribas pievienot šeit vēl vienu jautājumu – vai vienmēr to ir vērts klausīties?

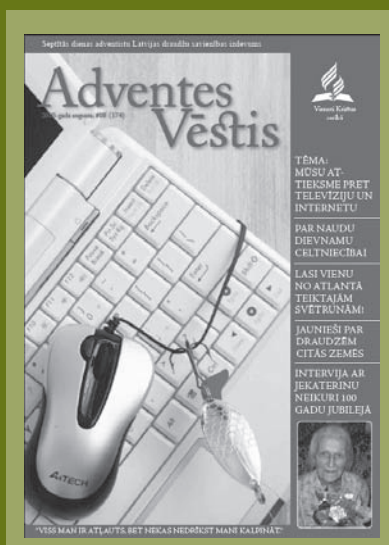
Es noliegšu, ka arī piederu pie šīm zivīm, jo, piemēram, fizisks darbs man tiešām labāk virzās uz priekšu, kad fonā skan raitāka mūzika. Taču lielāku izbrīnu manī izraisa fakts, ka cilvēki par šādu dzīves fonu padara televīziju un arī internetu. Vai jums nav kādreiz nācies brīnīties, kad ciemošanās laikā pie paziņām tiek ieslēgts televizors ar nolūku radīt fonu? Tādos brīžos es jūtos ļoti apmulsis, jo man ir sevišķi jāpiepūlās tikt galā ar sadalīto uzmanību – televizors un sarunas uzturēšana. Tam līdzinās arī komunikācija ar otru cilvēku, kuras laikā mēs nespējam atraut roku no peles un skatienu no datora ekrāna. Jā, šiem ekrāniem piemīt patiešām magnētisks spēks! Pavisam nemanot tie spēj atņemt pēdējās brīvā laika rezerves, kuras mums atliek, jau tā aizņemtajā ikdienā, bet vēl bēdīgāk ir, ja tiem tiek veltīts pilnīgi viss mūsu brīvais laiks. Kāda meitene centās būt asprātīga un par sevi teica: “Mēs dzīvojam trijātā – es, mans dators un televizors, un reizēm pie mums atnāk ciemos ledusskapis.” Šoreiz Adventes Vēstis aicina pārdomāt to, kādu vietu mūsu dzīvē ieņem televīzija un internets. Pēc divdesmit gadiem pārpublicētais tēmas raksts manuprāt ir ļoti uzrunājošs un pārdomas izraisošs. Arī jauniešu atbildes uz jautājumu par TV un interneta vietu viņu dzīvē ir interesantas. Izrādās, ka ne viens vien ir pilnīgi atteicies no televizora, pamatojot to ar vēlmi vairāk laika veltīt savstarpējām attiecībām. Lūk kā!

*Ģirts Rozners,
adventistu LDS literatūras
nodaļas vadītājs.*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts ROZNERIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Cits Andrejs

Daudz jau ir izskanējusi informācija par gaidāmo „Cerības festivālu”. It kā daudz plusu – uzstāsies slaveni Latvijas un citu valstu mūziķi, būs spēcīga runa, tādu festivālu mēs paši neesam spējīgi noorganizēt, tāpēc ir labi, ka varam pievienoties utt. Daudz arī trūkumu varētu uzskaitīt. Pats būtiskākais jautājums, manuprāt, ir – vai tur skanēs Bībeliskā vēsts par Dievu un Viņa plānu? Vai tā atklās mīlošo Dievu, par kādu es lasu Bībelē?

Vieglākais ir kaut ko runāt pretī un neko nedarīt. Bet, skaidrs, ka tā nav alternatīva, kas darītu godu tādām runātājām. Šo rindiņu lasītāju gribētu aicināt būt par reālu Andreju¹, tas ir, vest cilvēkus pie Jēzus, nevis uz festivāliem. Tas nav vienkārši, un bieži vien tas ilgst kādu laiku. Dažreiz ir bēdīgi, ka tu ved kādu pie Jēzus, bet ceļā gadās kāds brālis vai māsa, kas ar dažiem vārdiem, aizrādījumiem vai kritisko attieksmi prot atgrūst no Jēzus. Ja neproti vest cilvēkus pie Jēzus, tad mācies, lasi vēlreiz „Ceļš pie Kristus”, prasi savam draudzes mācītājam, lai zinātu, kā to darīt, un tad dari, lai nebūtu tikai neražīgs runātājs. Nav nekā labāka par to, ko piedāvā Jēzus! Ja arī tu tā domā, tad tev būs gana daudz motivācijas cilvēkus vest pie Viņa.

Dainis Rudzītis, Ludzas draudzes mācītājs (dainis@baznica.lv)

1 Andrejs – Pētera brālis, kurš uzzinājis no Jāņa kristītāja par Jēzu un personīgi iepazinies ar Jēzu, atveda pie Jēzus savu brāli. (Jāņa 1:35-42)

Par Cerības festivāla apmeklēšanu

Man radās pārdomas par Cerības festivāla apmeklēšanas aicinājumu. Meklējot i-netā, atradu mājas lapu: <http://www.grahamfestivals.org>, kurā bija video par šiem festivāliem citās valstīs. Tajā tika izklāstīta informācija, ka evaņģēlijs šajos pasākumos izskan dažas (apmēram 5) minūtes, bet atlikušo pasākuma gaitu (vairākas stundas) jaunieši klausās roku un citu “smago” mūziku, kas nekādi neatgādina par Kristus skaidro un pazemīgo raksturu. Man pat domās bija grūti iedomāties, ka tur blakus stāvētu Kristus. Iesaku katram pašam paskatīties šos video.

Vai mums, tautai, kurai ir dota tik liela gaisme kā ne vienai citai, vajadzētu publiski savos izdevumos aicināt uz pasākumu, kuru vada un organizē vīri, kuri “nes divējādus augļus”. Bībele saka, ka koks nevar nest divu veidu augļus. (Mateja 7:18) Arī kalpot var tikai vienam Kungam. (Mateja 6:24)

Dievs mums ir devis izvēles brīvību. Un tāpat Viņš ir devis Patiesību, lai mēs izdarītu pareizo izvēli. Kāds man cienījams brālis Kristū reiz teica, ka labāk ir braukt ar vecu un noplukušu autobusu, bet pareizajā virzienā, nevis ar skaistu un ideālā stāvoklī, kas ved uz nekuriem. Nedomāju, ka mums jāatbalsta 5 minūšu evaņģēlija sludinātāji mikslī ar pasaulīgu mūziku, graužošu troksni, žestiem un izaicinošu apģērbu...

Elīna Ģipsle

Redakcijas atbilde

Paldies lasītājiem par dažādiem viedokļiem. Adventistu Draudžu savienības padome ir nolēmusi, ka attieksme pret Cerības festivālu ir atstājama katra indivīda un draudzes ziņā, jo tā ir atšķirīga. Tomēr mēs aicinām būt uzmanīgiem tiesāt citu brāļu un mūsu labos nodomus, kas no sirds vēlas citiem pastāstīt labo vēsti par Dievu tā, kā katrs to saprot. Būsim piesardzīgi ar savu atziņu, atceroties Dieva brīdinājumu 1Kor 8:1 – „Atziņa dara uzpūtīgus, bet mīlestība ceļ.”

Pievienojamies D. Rudzīša izteiktajam aicinājumam vest cilvēkus pie Jēzus. Taču, ja kādam atnākšana uz festivālu palīdzēs atrast Jēzu, vai mēs par to bēdāsimies? Pāvils pat raksta šādi: „Citi pasludina Kristu, patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem.. Ko tad nu? Par katru veidu, kādā Kristus tiek pasludināts – vai ar izlikšanos vai patiesībā, es priecāšos.” (Fil.1:17-18)

Mums nav nekāda pamata apgalvot, ka festivāla organizētāji to dara ar netīriem nolūkiem. Tad nu mēs vēl jo vairāk priecājamies par Jēzus pasludināšanu.

E. Ģipsles sniegtā informācija nav precīza. Visu par gaidāmo festivālu varat atrast mājas lapā www.ceribasfestivals.lv. Tiesa, B. Grehema ev. asociācija ir plaša kustība, kuras pārstāvji Amerikā mēdz rīkot kristīgus koncertus. Latvijā tas būs evaņģēlizācijas pasākums, kura mērķis ir palīdzēt ieraudzīt Kristus pievilcību. Šī festivāla programmu var atrast minētajā mājas lapā.

Redaktors Aidis Tomsons

Gaidāmie pasākumi

22. augusts Pl. 15:00 Tukumā,
Durbes pilī notiks Tukuma draudzes
organizēts garīgās mūzikas koncerts.

28. augusts Pl. 11:00 Slokā notiks
draudzes 80. gadu jubilejas svētku
dievkalpojums.

11. septembris Pl. 10:00 Kandavā
notiks draudzes 90. gadu jubilejas
svētku dievkalpojums.

18. septembris Lūgšanu diena Cērpē
(Liezeres dievnāmā).

Sludinājumi

- Vienkāršs ticības brālis (47 gadi)
vēlas iepazīties ar ticības māsu līdz
42 gadiem. Tel. 29269889.

- Meklēju „kaulu no mana kaula un
miesu no manas miesas”, varbūt tā esi
Tu, 35-45 g. Es, 47 g., 175 cm. Lūdzu,
rakstiet SMS uz Nr. 27108156.

Jēzus Ogrē

3. jūlijā Ogrē notika jauniešu dievkalpojums, un mēs tiešām sajūtām Jēzus klātbūtni. Ienākot man „nejauši” gadījās pretī Māris ar abiem mazajiem dēliņiem. Tik mazu, mīļu rociņu ap-sveicināšanās ielīksmoja sirdi un sa-gatavoja tam, ko vēl Jēzus darīja.

Jaunieši dziedāja: „Ienāc, Jēzu, ienāc, Tevi lūdzu!” Mazi bērni līdzdalīja iemācīto par to, ka nav labi būt viltņiekam, kā tajā stāstā par Ēzavu un viņa brāli. Kāds cits stāsts mācīja paklausīt vecākiem. Sabatskolā mācījāmies par Pāvilu, zinām, ka viņš bija ļoti paklausīgs Dievam un par visu pateicīgs.

Mārtiņš Subatovičs svētrunu sāka ar dziesmu „Alleluja!” Svētrunas temats „Bads Samarijā”. Šodien pasaulē pieaug garīgais bads. Mēs uzņemam garīgo barību, bet citi mirst badā. Nedrīkstam labo vēsti paturēt tikai sev. Mārtiņš svētrunu nobeidza, izmantojot Dieva dotā talanta vēl vienu šķautni – dziedāja savu dziesmu.

Tad notika brīnums. Pēc svētrunas piecēlās Jānis, pārvarot kautrību, liecināja, ka šodien Dievs viņu dziedinājis no depresijas. Visām mūsu sirsnīgām pie-skārās Jēzus prieka pilnība.

Astrīda Elstiņa

Pirmais brīvdabas dievkalpojums

24. jūlijā Cēsu draudzes dievkalpojums notika neierastā gaisotnē un neierastā vietā. Pl. 10:00 cilvēki pulcējās, lai dotos uz brīvdabas dievkalpojumu pie Druvja un Kristīnes Gredzeniem „Veckrīpēnos”, Raiskuma pagastā. Man personīgi šis dievkalpojums ļoti patika. Aptaupījot dažus draudzes locekļus, arī viņu vērtējums bija visnotaļ pozitīvs. Lūk, daži viedokļi.

Kristīne Gredzena („Veckrīpēnu” saimniece): Domāju, ka vajag turpināt un vēl rīkot šādus dievkalpojumus. Šie brīvdabas dievkalpojumi vieno un satuvina draudzes locekļus!

Baiba un Agris: Tas, ka mēs esam dabai tuvāk, izraisa lielāku pielūgsmi Dievam. Arī Elena Vaita iesaka vairāk iet pie dabas, jo daba ir otrā grāmata aiz Bībeles, ko mums vajadzētu lasīt.

Dina Sopule - Ķieģele: Bērni jutās labi. Šeit valdīja nepiespiesta gaisotne. Patika arī dievkalpojuma turpinājums, kad varējām kopīgi ieturēt pusdienas un aprunāties ar brāļiem un māsām, kurus tik bieži nesatieku.

Rita Veide: Visi bija daudz draudzīgāki nekā parasti. Varēja vērot skaisto dabu. Paldies Dievam par to, ka arī ar laika apstākļiem Viņš mūs lutināja, jo nebija tāds karstums, kā visu nedēļu solīja.

Jānis Stirna: Es domāju par to, lai šis nebūtu pēdējais brīvdabas dievkalpojums. To vajadzētu attīstīt, dažādot un pilnveidot. Manuprāt, nākošo mēs varētu rīkot kā misijas dievkalpojumu. Šis bija tikai pirmais graudiņš, ko mēs iesējām.

Es arī pievienojos brāļa teiktajam, jo šis bija tikai pirmais graudiņš, ko mēs iesējām un šeim vēl daudz. Ļoti gribētu, lai šāda veida dievkalpojumi mums kļūtu par tradīciju – vismaz vienu reizi gadā dievkalpojums brīvā dabā.

Liene Zariņa

Viena neaizmirstama 18. jūlija diena...

Par šo dienu Rīgas 3. draudzīte jau bija sapņojusi ilgi, bet kaut kā ceļi nepašķīrās. Bet nu bija pienācis īstais brīdis beidzot kaut kur visiem kopā aizbraukt. Visi vienprātīgi izlēma, ka Alūksne būtu tā vieta, kur varētu braukt, jo tur taču ir Glika muzejs! Bet izrādās, ka šajā pusē ir ļoti daudz ko aplūkot, un vienas dienas laikā to nemaz nevar paspēt.

Mūsu ceļojuma maršrutu palīdzēja izplānot ļoti jauks cilvēks – tās puses gide Rūta. Bez Rūtas noteikti mūsu ceļojums būtu blāvāks. Tā nu pabijām kopā ar saviem draugiem daudzās vietās, bet, ko tur redzējām un kādi bija iespaidi, lai stāsta paši ceļotāji.

Vilnis Tomsons: Īpaši interesanti bija Dabas muzejā, pētot lielo akmeņu daudzveidību, cik unikāli to Dievs dabā ielicis. Jauki, ka varējām sastapt arī ilggadīgos raidījuma „Gaisma nakts tumsā” radio-klausītājus.

Zigrīda Lipska: Vis-spilgtāk atmiņā palicis “Vides labirintu” muzejs, kur redzējām, cik krāšņi ir ieži un pusdārgakmeņi griezumā, gan zem mikroskopa dažādi kukaiņi un augi. Jāatzīmē, ka Ates muzejs, manuprāt, bija pārāk par Brīvdabas muzeju seno laiku eksponātu ziņā.

Pārsla Ķirše: Ļoti patika tas ceļš, kas, braucot Īsu brīdī, it kā veda pa taisno ūdenī... ja šo mirkli varētu apstādināt! Patika gides vienkāršība un pozitīvisms it visā.

Jolanta Pole: Skaistās strūklakas un ezeri Alūksnē. Kopīgā pusdienošana viesmīlīgajās mājās. Ates muzeja lielais saimes galds, iespēja pamēģināt malt graudus un aka ar veldzējoši vēso ūdeni. Tie ir akcentiņi, kuri paliks manā atmiņā no šīs jaukās kopā būšanas. Pāri visam Dieva žēlojošā, sargājošā Roka, dāvājot skaistu laiku.

Mārīte Lipska, Rīgas 3. draudze

Andris Pešelis
Slokas draudzes mācītājs

Slokas draudzei – 80

Draudzes jubilejas pasākumi tiek plānoti 28. augustā ar moto: „Pateicos Dievam par...” Jubilejas pasākums ir sadalīts divās daļās – no rīta draudzei, bet pēcpusdienā – pilsētai.

No rīta pl. 11:00 sapulce notiks draudzes telpās Oškalna ielā 3. Tā būs veltīta atmiņām, pārskatiem un vēlējumiem, kur varēsim pateikties Dievam par noieto ceļa posmu. Tad pl. 16:00 tiek plānots labdarības koncerts Kauguru kultūras namā ar Rīgas koru piedalīšanos. Labdarības mērķis ir pilsētas skolas bērni, kuriem trūkst līdzekļu, lai sagatavotos skolai. Pasākums ir saskaņots ar Jūrmalas Labklājības pārvaldi un Jūrmalas Kultūras centru.

Īss draudzes vēstures atskats

Jau 1888. gadā Jūrmalā ieradās pirmie grāmatu evaņģēlisti ar adventistu literatūru. Pirmās evaņģelizācijas sapulces Slokā rīkoja Jānis Driķis 1927.-1928. g. Nākamajā gadā jau tika izveidota adventistu grupa, bet 1930. gada 15. decembrī, pēc Latvijas vēstures arhīva dokumentiem, dibināta Slokas draudze ar 17 locekļiem. Uz piemiņas mielasta kausa ir uzraksts, ka draudze dibināta 1930. gada 26. aprīlī. Šīs atšķirības datumos iemeslu vairs neviens neatceras, tomēr gada skaitlis nepārprotami norāda, ka šogad draudzei ir pienākusi apaļa jubileja. Draudzē ir kalpojuši daudzi darbinieki – pirmais bija Otto Balodis, tad Boriss Samts. Laikā no 1933. līdz draudzes likvidēšanai 1937. gadā draudzi apkalpoja darbinieki no Rīgas un audzēkņi no misijas skolas Sužos. Bieži vien kalpoja draudzes vecākais Miķelis Bramanis, kurš nemācēja sludināt, bet kopā ar draudzi lasīja Bībeli un tad savā starpā pārrunāja izlasīto. Kā liecināja sapulču dalībnieki, no šīm sapulcēm viņi bija guvuši lielu stiprinājumu ticībai un iepriecinājumu.

1937. gadā draudze netiek reģistrēta, un draudzes locekļi pēc saraksta pievienoti Tukuma draudzei. Taču visiem nebija

iespējas katru reizi sabatā braukt uz Tukumu vai Rīgu, tādēļ Slokā turpināja pulcēties adventistu grupa, kur kara gados kalpoja Lūcija Čoldere.

1945. gadā draudze tika atjaunota un no jauna reģistrēta, un tajā vienlaicīgi ar Tukuma draudzi kalpoja sludinātājs Otto Balodis. Pēc viņa draudzē nebija pastāvīga darbinieka, un piemiņas mielastu vadīt brauca no Rīgas: Arvīds Čolders, Jānis Oltiņš, Lūcija Čoldere, Vol-demārs Sprūds un Kārlis Sutta. Tad 1956.-1960. g. draudzē kalpoja sludinātājs Ernests Klotiņš. Pēc viņa draudze atkal palika bez sava darbinieka, un uz piemiņas mielastu atbrauca no Rīgas Arvīds Čolders vai

Ernests Pavasars. 1962.-1982. g. draudzē kalpoja sludinātājs Edvīns Linkevičs. 1964. gadā Jūrmalas tautas deputātu izpildu komiteja vēlējās likvidēt adventistu Slokas draudzi, kas līdz tam pulcējās Dubultu ielā 12/14. Formāls iemesls draudzes likvidācijas uzsākšanai bija saistīts ar telpām – jo tām trūka divu izeju. Lai gan telpām otro izeju varēja iekārtot, tomēr varas iestādēm tas nebija vajadzīgs, un telpas tika uzteiktas. Tad draudzes sludinātājs Linkevičs no luterāņu draudzes amatpersonas uzzināja, ka luterāņu draudzei ir dots pilsētas varas iestādes rīkojums atteikt telpas adventistu draudzei. Linkevičs devās uz Rīgu pie Reliģisko

lietu pilnvarotā P. Liepas, kuru pazina kopš skolas laika, un viņam jautāja: „Kāpēc dots tāds rīkojums?” Liepa par šādu rīkojumu nebija informēts un bija sadusmots uz Jūrmalas izpildkomitejas vadītājiem. Tālāk sekoja atļauja Slokas draudzei pulcēties Slokas ev. luterāņu baznīcā.

Pēc Linkeviča draudzē kalpoja sludinātāji Viesturs Reķis, tad Edgars Čerņev-

Slokas draudze 30. gados. 1 - Otto Balodis, 2 - Boriss Samts.

skis un ģimeņu brādis Andrejs Āriņš. 1993. gadā draudzes sapulces tika pārceltas uz Kauguriem, Oškalna ielu 3, kur Latvijas draudžu savienība iegādājās namu. Šajā laikā draudzē kalpoja sludinātājs Nikodēms Karčevskis. 2003. gadā kalpošanu sāka sludinātājs Oliveris Siliņš, tad Alfrēds Jākobsons un Andrejs Zilgalvis. Kopš 2009. gada oktobra Andris Pešelis.

Atmiņās ir daudz lietu, kuras ir bijušas vai varēja būt, un par tām Dievam var pateikties. Taču arī nākotnē var būt vēl daudz notikumu, kas pozitīvi bagātinās Slokas draudzes vēsturi, un par to Dievam vēl varēsim pateikties.

*Ilgonis Mazjūlis,
adventistu LDS mantzinis.*

Nauda dievnamiem

Celtniecības fondu nodibinājām 2008. gadā ar mērķi līdzekļu piesaistei mūsu Latvijas draudžu dievnamu uzturēšanai un sakārtošanai. Kopš 2008. gada jūlija, kad paziņojām par Celtniecības fondu, līdz šā gada jūnija mēnesim (~ 2 gadi) no Latvijas draudzēm kopā ir saņemti Ls 12 611.

Divu gadu laikā saņemotā summa nav liela, bet pietiekoša, lai varētu sākt uzlabot mūsu dievnamu telpas. Gribu sirsnīgi pateikties visiem, kuri ar saviem ziedojumiem atbalsta Celtniecības fondu (CF), ziedojot pat nelielus līdzekļus ik mēnesi, bet, visiem ziedotājiem saliecot kopā, sanāk līdzekļi, kurus ieguldot kādā dievnamā, iespējams veikt nepieciešamas un patīkamas pārmaiņas. Nodibinot CF, tika atbalstīts ierosinājums ikvienam draudzes loceklim, ja ir iespējams, šim mērķim ziedot 1% no saviem ikmēneša ienākumiem.

Pirmais projekts, kurā sākām izlietot CF ziedotos līdzekļus, bija Dobeles dievnama rekonstrukcija. Dobeles dievnamam bija nepieciešams telpās izbūvēt tualeti un uzlabot priekštelpu dievkalpojuma apmeklētāju vajadzībām. 2008. gada nogalē Dobeles dievnamam tika izstrādāts projekts palīgtelpu celtniecībai, un 2009. gada pavasarī uzsākti celtniecības darbi. Aptuveni pēc gada, 2010. gada vasarā plānotie celtniecības darbi tika pabeigti. Darbu laikā tika uzcelta piebūve ar tornīti, nomainīts jumta segums visai ēkai, izbūvētas komunikācijas tuaļu telpām, veikti iekštelpu apdares darbi un pagalma noklāšana ar bruģi. Šo darbu veikšanai Dobeles draudzei tika novirzīti Ls 16 900, no kuriem 12 600 latu nāca no CF, un 4300 latu no Latvijas Draudžu savienības fonda.

Paldies Dobeles draudzes brāļiem, kuri ieguldīja savu laiku, prasmes un talantus, lai veiktu celtniecības darbus!

Dita Kleimane

Pārmaiņas Dobelē

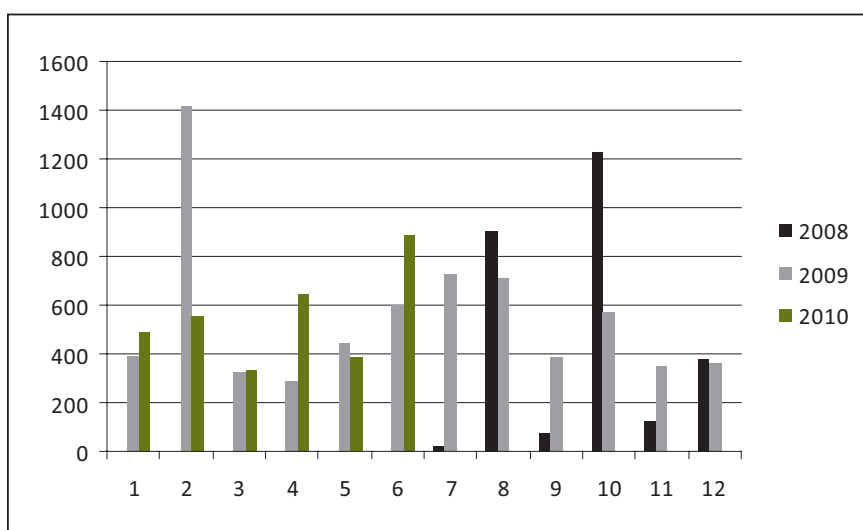
Tie, kas esat iegriezušies Dobeles dievnama sētā, iespējams, sev priekšā jau būsiet pamanījuši ko nebijušu, un varbūt pat pirmajā mirklī no apmulsuma šķitīs, ka neesat iebraukuši īstajā vietā. Tomēr vieta ir īstā, tikai tagad jums pretī raugās pavisam citāda, skaisti izbūvēta celtnie, kuras izveide aizsākās pagājušā (2009.) gada 1. maijā. Tika izveidotas labierīcības telpas, priekštelpa, kā arī baznīcas tornītis dievnama atpazīstamībai. Ārpusē tika iekārtoti celiņi. Un, protams, būtiski - tika nomainīts dievnama jumts! Celtniecības materiālus un darbaspēku centāmiem izvēlēties tā, lai tas būtu pēc iespējas izdevīgāk izmaksu un atalgojuma ziņā. Lai arī vēl atlikuši nelieli sīkumi, ko uzlabot, tomēr, mūsdiā, lielākais darbs ir padarīts, un mēs esam ļoti pateicīgi Draudžu savienībai, ar kuras palīdzību tika saņemti Ls 16 955 dievnama tapšanai. Paldies par katra ziedotāja atbalstu un atsaucību! Esam patiesi priecīgi, ka ir nodibināts celtniecības fonds! Paldies arī mūsu pašu Dobeles draudzei, kura saņēma Ls 5687!

Mūsu turpmākais plāns, runājot par CF līdzekļiem, ir atbalstīt Mazsalacas dievnama rekonstrukciju, kur tiek veikta telpu pārbūve draudzes darbības vajadzībām. Draudze saviem spēkiem vairāku gadu garumā cenšas veikt telpu pārbūvi, bet finanšu trūkuma dēļ darbi praktiski ir apstājušies. Darbu pabeigšanai nepieciešami vairāki desmiti tūkstoši latu.

Ja vēlaties sniegt savu atbalstu Mazsalacas dievnama rekonstrukcijai, tad varat tos nodot savā draudzē, pierakstot konkrētu mērķi Celtniecības fondam. Mazsalacas dievnama rekonstrukcija nav mūsu vienīgā vajadzība. Tāpat līdzekļi ir nepieciešami:

- Slokas draudzes ēkas jumta, fasādes, un iekštelpu remontam, vairāki desmiti tūkstoši;
- Salacas draudzes ēkas logu nomainīšanai, siltināšanai;
- Tukuma draudzes ēkas pārbūvei ar jumta nomainīšanu, fasādes atjaunošanu, iekštelpu pārbūvi, kur šobrīd notiek

Celtniecības fondā saziēdoto līdzekļu daudzums no 2008. līdz 2010. gadam.

- projekta saskaņošana;
- Daugavpils un Aizkraukles draudzei nepieciešams iegādāties vai uzcelt jaunas dievkalpojumu ēkas.

Paldies visiem, kuri esat atbalstījuši un atbalstīsiet mūsu dievkalpojumu telpu

uzturēšanu un sakārtošanu!

“Tad nu, mani mīlie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki tā Kunga darbā vienmēr, zinādami, ka jūsu darbs tā Kunga lietās nav veltīgs.”

1Kor. 15:58.

Mācītājs Dzintars Ozoliņš

Dievnams šņabja bodē

1990. gads. Mazsalaca. Rīgas iela 5. Pie balstas silikātķieģeļu ēkas ar vienu logu viens aiz otra rindā stāv vismaz cilvēku trīsdesmit. Gaidītājos valda nemierīgs noskaņojums: tikko pie ēkas noliktavas durvīm piebraucis kravas auto, dzirdami krāvēju smagie soļi un piepildītu pudeļu šķindoņa. Tūlīt, tūlīt vērsies durvis, un tad...

2010. gads. Mazsalaca. Rīgas iela 5. Tā pati ēka, logu gan par 13 vairāk, arī piebūve un otrā stāva karkass ar jumtu. Sestdienās šeit pulcējas cilvēki, piebrauc vairāki auto, skan dziesmas, risinās sarunas nelielos pulciņos, skan jauniešu smieklī, un pāri visam izskan Vārds. Vietā, kur kādreiz tirgoja nāves dziru, tagad iespējams saņemt Dzīvības Ūdeni. 1992. gada ziemā notiek Bībeles seminārs Mazsalacas Kultūras centrā, kuru vada Jānis Mucenieks. Semināram

noslēdzoties, martā kristību solījumu dod 13 personas. 1992. gada 30. augustā notiek Mazsalacas draudzes jaundibināšanas sapulce, to vada mācītājs Ojārs Incenbergs.

Kopš 1994. gada ziemas draudzē kalpo Dzintars Ozoliņš. Draudze ilgojas pēc sava nama un arī lūdz. Draudzes vecākā Ulda uzmanību piesaista kāda ēka netālu no viņa mājas, kas stāv pamesta un tukša – bijusī šņabja bode, kur senāk tirgoja arī petroleju. Sākas sarunas ar nama saimniekiem, kuras 1999. gadā sekmīgi noslēdzas ar pirkšanas-pārdošanas līgumu. Latvijas draudžu savienība iegūst ēku par Ls 1180. Protams, nepieciešama pārbūve. Treknie gadi vēl aiz kalniem un nezināmi, tādēļ pirmais pārbūves projekts ietver vien telpu piemērošanu draudzes vajadzībām, bet tas arī nav maz: izbūvēti 5 jauni logi, siltinātas grīdas, pārveidots telpas iekšējais plānojums, veikts telpu pilns kosmētiskais remonts, izmūrēta krāsns, uzposta teritorija.

Laika ritējums neapstājas. Jumts, kurš pretojās sniegam un lietum, pamazām zaudē cīņu. Šobrīd mūsu draudzes nams ne vizuāli, ne funkcionāli nevar pagodināt Dievu. Kopš 2005. gada notiek dievnama projektēšanas un pārbūvēšanas darbi. Tie nav ritējuši tik gludi, kā vēlētos: projekta izstrādāšanas laikā mirst arhitekts, nojaucot ēkas veco jumtu, iesākas biežas lietavas, kas pavada 2. stāva karkasa un jumta izbūvi, tomēr cauri negaisa mākoņiem saskatām arī Dieva svētību: tikām pie jauna arhitekta Aija Kaspara. Ansis Avišāns projektē elektrisko daļu kā ziedojumu. Vietējā draudze spējusi veikt materiālu ieguldījumā vien vairāk nekā Ls 10 000. Vēl ziemai sākoties, varējām pabeigt jumta ieklāšanu.

Mēs neesam lepnī, tādēļ būsim priecīgi saņemt atbalstu arī no jums, brāļi un māsas! Lai pabeigtu iesākto, vēl nepieciešami apmēram Ls 20 000. Šobrīd aktuālākais darbs ir fasādes pamatnes izveidošana un apmešana. Priecāsimies, ja kāds fasādes meistars mums būtu gatavs palīdzēt!

Materiālu sagatavoja
Aidis Tomsons

Festivāls bērniem

Ir daudz rakstīts par Cerības festivālu, kas novembra sākumā notiks arēnā Rīga. Tā mērķis ir uzrunāt neticīgus cilvēkus. Taču paralēli galvenajam notikumam ir jau notikuši, notiek un notiks dažādi citi pasākumi. Viens no tiem būs festivāls bērniem.

23. oktobra sabatā baznīcas „Priekā Vēsts” telpās Rīgā notiks īpašs Cerības festivāls bērniem. Tajā bērni varēs noskatīties speciāli viņiem veidotu izrādi „Puzzle”, dziedāt līdzī ap 100 bērnu lielam bērnu korim, vērot klauna uzstāšanos un piedalīties citās aktivitātēs. Cerības festivāls bērniem notiks pulksten 11:00 un 15:00 un kopā pulcēs ap 5000 bērnu no visas Latvijas.

Aicinājums dziedātājiem

Pasākuma organizatori aicina 6-14 gadus vecus bērnus un pusaudžus uz apvienoto draudžu bērnu kori, lai piedalītos Cerības festivāla bērniem tapšanā! Draudzes, kuras vēlas pieteikt savas draudzes dziedājošo bērnu grupiņu kopkorim (vismaz 5 bērni no draudzes), tiek lūgtas rakstīt uz e-pastu: berni@bgea.lv, minot bērnu skaitu. Kad organizatori saņems jūsu pieteikumu, viņi nosūtīs jums plašāku informāciju par bērnu kopkori un visu dziesmu audio ierakstus. Tajā pašā sabatā, 23. oktobrī pl. 9:00 notiks bērnu kopkora ģenerālmēģinājums.

Internetā, mājas lapā <http://www.ceribasfestivals.lv/lv/participation/children> jau šobrīd atrodami visu bērnu dziesmiņu vārdi un notis, kas tiks dziedātas festivālā. Skanēs šādas dziesmas:

- Nāciet visi
- Laimīgs esmu es; Dievs ir labs;
Līdzīgāks Jēzum
- Savas acis sargi
- Es mīlu Jēzu
- Ļauj mūsu sirdīm reiz tikties
- Jo Dievs tā mīl
- Cik liels ir mans Dievs
- Mūzikas spārni

Mazais Andrejs!

Bērni tiek aicināti būt draudzīgi, aicināt draugus

uz bērnu festivālu, domāt un mācīties lūgt par viņiem. „Esi kā Andrejs” kartītes var saņemt pie organizatoriem. Draudzes, kas vēl nav saņēmušas, bet vēlētos saņemt, šīs kartītes, lūdzu, rakstiet festivāla birojam berni@bgea.lv.

Radošais konkurss!

2010. gada pavasarī notika radošais konkurss bērniem „Iekrāso cerību”! Par šo tēmu bērni varēja izpausties, sacerot dzejoli, stāstu vai arī zīmējot zīmējumu. Tie būs apskatāmi Cerības festivālā bērniem, bet šobrīd tos var aplūkot elektroniski Cerības festivāla mājas lapā. Lūk, pāris bērnu sacerēti dzejoliši un arī zīmējumi:

Man rītos stāsta saules stariņš jauks
Pats lielais Dievs grib būt Tev gaišums,
draugs

Un putniņš uzdzied krūmos dziesmiņu:
Ak, cilvēkbērns, teic Radītāju tu!

Un zila puķīte man plāvā sveic:
Jel neaizmirsti Dievu lūgt, tā teic.
Un bite ziedus skūpstīdama sīc,
Jel strādā, draugs, mums visiem jāpa-
līdz!

Un strautiņš čalodams pa ieleju sauc:
Esi pasaulei par svētību!
Un ausīs zvana dimdoņa, kad skan,
Laiks aizrit drīz – tas jāizlieto gan.

Un krēsla skubina mūs vakarā:
Jel pasteidzies Tu Dievam lūgšanā!
Un zvaigznes naktī mums to vēsti nes:
Jel nebīsties, tev' sargā Debestēvs.
Krista (6 gadi)

Inta (10 gadi)

Evija (10 gadi)

Cerība ir tur, kur mirdz,
Kāda mīļa sirds.
Kad mēs viens otram smaidām,
Un kaut ko gaidām.
Tur, kur cilvēki nesteidzas,
Un viņu prieks nebeidzas.
Kur cilvēki nenopeļ dabu
Un atzīst visu, kas dots, par labu.
Cerība nav ne važa,
Ne baža.
Kaut vai cerība ir maza,
No tās jau nāk raža.
Cerība ir tur, kur cilvēki Dievu lūdz,
Un saulespuķes plūc.
Līva Sadovska (11 gadi)

Baznīca draudzēsies ar Ķīnas protestantiem

Jaunievlētais Septītās dienas adventistu Baznīcas vadītājs Teds Vilsons saglabās korporatīvās attiecības ar Ķīnā oficiāli atzīto Protestantu organizāciju. Ķīnas Kristīgā Padome ir valstī likumīga reliģiska organizācija, kas pārrauga Protestantu baznīcu aktivitātes.

„Lai gan Adventistu Baznīcai ir atšķirīgas doktrīnas, mēs noteikti esam atvērti sadarbībai ar citiem kristiešiem, kuri pagodina Kristu,” sacīja Vilsons pēc tam, kad bija ticies ar Padomes pārstāvjiem Ģenerālkonferences mītnē.

Adventistu Baznīca izveidoja kontaktus ar Ķīnas Kristīgo Padomi 90. gadu vidū. Šī bija pirmā reize, kad Padomes pārstāvji ieradās uz Ģenerālkonferenci un apmeklēja Vispasaules sesiju Atlantā.

„Vizīte palīdzēja stiprināt Ķīnas Kristīgās Padomes izpratni, ka Adventisti ir nozīmīga protestantu konfesija,” sacīja mācītājs Eigens Hsu, kurš pats ir ķīnietis un strādā Ģenerālkonferences administrācijā. „Lai gan Ķīnas valstī neatzīst konfesionālo dalījumu, fakts, ka viņi atļāva delegācijai apmeklēt Sesiju, parāda, ka viņa apzinās Adventistu Baznīcas nozīmi pasaulē.”

Adventistu Baznīcas Sabiedrisko attiecību un Reliģiskās brīvības departamenta vadītāji tikšanās laikā apstiprināja, ka „sirsniņu attiecību” uzturēšana un konstruktīvs dialogs ar citu konfesiju vadītājiem veicina ticīgo grupu savstarpēju saprašanu.

Ķīnas delegāciju interesēja adventistu attieksme pret citām konfesijām, viņi arī jautāja, vai adventistu semināros var mācīties neadventistu studenti. Tikšanās laikā Vilsons pieņēma ielūgumu apmeklēt Kristīgās Padomes vadību Ķīnā.

Sprādziens dievnamā

Dagestānas pilsētā Kaspijskā, Krievijā, pie adventistu dievnama nogranduši divi sprādzieni. Abi bija sabatā, naktī no piektdienas uz sestdienu – ar 35 minūšu intervālu.

Pirmais spridzeklis iedarbojās bez piecām minūtēm vienos naktī, otrs pusdivos. Ziņu aģentūra Interfakss ziņo, ka sprādzieni notikuši uz Abdumanapova ielas, kur atrodas baznīca.

Vēlāk Adventistu Baznīcas vecākais mācītājs Dagestānā Igors Zalužnijs aģentūrai izstāstīja, ka pirmā granāta iemesta pa ēkas otrā stāva logu, bet otrais spridzeklis nostrādāja pagalmā. Sprādzienu brīdī dievnama ēkā bija mācītājs ar sievu un astoņi viesi no Ukrainas. Viņi nav cietuši.

Sprādzienā izsisti logi, daļēji sabrukusi mājas viena siena. „Laimīgas sagādīšanās dēļ neviens šajā reizē necieta,” sacīja mācītājs.

Dagestānas Iekšlietu ministrijas preses dienests ziņo, ka sakarā ar sprādzieniem lūgšanu namā ierosināta krimināllieta pēc panta „huligānisms” – tā raksta Interfakss.

Centieni uzrunāt pasauli

Septītās dienas adventistu Baznīca nolēmusi izvērst īpašu misijas darbu trīs valstīs, kurās līdz šim nav nevienas adventistu draudzes. Tomēr šīs valstis netiek nosauktas, lai neradītu lieku politisku pretestību.

Adventistu Misijas komiteja ir nolēmusi piešķirt nepilnus divus miljonus ASV dolāru (apmēram 1 miljons latu) no Ģenerālkonferences administrācijas rīcībā esošajiem līdzekļiem. Bet 6 miljonus dolāru atvēlēs vietējā reģiona draudzes, lai sekmētu misijas darbu pasaulē. Tas nozīmē, ka Vispasaules Adventistu Baznīca finansēs apmēram 25 procentus no visām izmaksām, bet rīs ceturtdaļas ziedos draudzes vietējā divīzijā un reģionā. Misijas komitejas vadītājs Maiks Raiens, kurš ir arī Ģenerālkonferences viceprezidents, uzskata, ka tas ir ļoti labi. Kad 1990. gadā tika izveidota Misijas komiteja, tā atvēlēja apmēram 90 procentus no visiem nepieciešamajiem līdzekļiem misijas darbam. Tagad lielāko misijas darba daļu finansē vietējās un tuvējās draudzes. Vismazāk misijas darbu spēj atbalstīt Ziemeļāzijā, kur draudžu misijas darbs lielākoties notiek, pateicoties citu valstu adventistu ziedojumiem.

Trijās valstīs, kur naudu atvēlēs misijas darbam, paredzēts izveidot sabiedriskus centrus lielās pilsētās. Tajos piedāvās veselības kursus, datorapmācības klases, ģimenes dzīves programmas, sniegs palīdzību grūtībās nonākušām sievietēm, būs pasākumi jauniešiem, interneta kafejnīcas un grāmatu veikali. Kā saka Misijas komitejas vadītājs, „mēs gribam būt noderīgi šo cilvēku vajadzībās”.

Pavisam Adventistu Baznīca šobrīd darbojas 203 no 232 pasaules valstīm, kuras atzinušas Apvienotās Nācijas. Dažās valstīs darboties ir sarežģīti, bet dažās kristīgas baznīcas ir aizliegtas vispār.

ADVENTISTI UN TELEVĪZIJA

Viens no visbīstamākajiem izklaides veidiem ir teātris... Zemas kvalitātes dziesmiņas, nepiedienīgi žesti, izteikumi un saturs sabojā iztēli un vājina tikumības normas. Teatrālie uzvedumi mūsu valstī ir nepārspējami savās spējās atstāt saindējošu ietekmi uz iztēli, iznīcināt reliģiozitāti un notrulināt patiku pēc mierīgām izpriecām un skaidras dzīves realitātes...” /Liecības draudzēm, 4. sēj./

Pēc tam, kad 1881. gadā Elena Vaita uzrakstīja šos vārdus, konservatīvi noskaņoti mācītāji un skolotāji sāka akcentēt briesmas morālei no tādām „teatrālām izpriecām” kā opera, cirks un varietē. Kamēr operas izrādes bija paredzētas Amerikas bagātākajiem cilvēkiem, vidējā uz zemā klase izvēlējās lētas izklaides, apmeklējot cirka izrādes un komiķu uzstāšanos, mūziklus un kordebaleta varietē. Kad 1890.-tajos gados tika izgudrots kino, mēmā kino izrādīšanas telpas bija pilnas. Septītās dienas adventistu Baznīcas uzmanība drīz vien tika pievērsta nevis morāli bīstamiem izklaides līdzekļiem, kā rakstīja E. Vaits (teatrālām izpriecām), un to metodēm (zemas kvalitātes dziesmiņas,

nepiedienīgi žesti, izteikumi un saturs), bet gan notikuma vietai (teātrim). 1910. gada Adventistu akadēmijas biļetenā minētas „aizliegtās kārdināšanas” vietas, un tur līdzās krogiem, biljarda zālēm un deju zālēm minēti arī teātri. Līdzīgi kā tika novilkta Mažino līnija starp Vāciju un Franciju, 1920. gados adventisti ap kinoteātriem novilkta nepārkāpjamu līniju ar vārdu „nedrīkst”. Taču, tāpat kā vācieši spēja pārvarēt Mažino līniju, adventistu jaunieši, kas apmeklēja mūsu skolas, atrada iespējas atnest noskatīto „teatrālo izklaižu” ietekmi līdz savām kopmītnēm. Drīz vien skolas biļetenos sāka publicēt aizliegumus iegādāties jebkādas elektroniskas ierīces, kas parādījās

pārdošanā: radioaparātus (20.-tajos gados), plašu spēlētājus (30.-tie gadi), televizorus (50.-tie gadi), magnetofonus (70.-tie), pleijerus (80.-tie).

Kamēr draudžu vadītāji 30.-40.-tajos gados par ļaunuma avotu uzskatīja (kino)teātri, parādījās jauna tehnoloģija, kas ļāva attēlus ienest cilvēku mājās. 1939. gadā televīzija pirmo reizi tika demonstrēta vispasaules izstādē Ņujorkā, bet jau 1946. gadā tās popularitāte pārspēja visus rekordus. Reklamēta kā „ģimenes televīzijas teātris”, tā drīz vien sāka dominēt viesistabu iekārtojumā, izspiežot klavieres un kamīnu. 1950. gadā 9 procentiem amerikāņu bija savs TV, bet 1955. gadā – 65%.

Kāda bija adventistu reakcija uz TV?

40. gadu beigās viņi vēl nesaprata potenciālās iespējas, kādas būs „teātri” ienest pašu mājās. Adventisti tik ilgi bija cīnījušies ar teātri kā sliktu vietu ārpus mājām, ka uzskatīja, ka viņu ģimenes ir droši paslēptas aiz baznīcas un skolu sienām. Pēckara adventistu žurnāla „Adventistu apskats” autori uzskatīja, ka tipiska adventistu ģimene ēd, lasa, lūdz un atpūšas „savstarpējā mīlestībā, draudzībā un garīgā vienotībā”, visādi izvairoties no teātra kā „nederīgas vietas tiem, kas visus savus nodomus velta Dievam”.

Redaktors F. D. Nikols lūdza mācītājus, lai viņi savus jauniešus aicina parakstīt „velna tempļu” boikotu. Žurnāls „Jauniešu ceļvedis” ignorēja TV, visu uzmanību pievēršot kinoteātriem, kur vulgāras, rupjas filmas par seksu un izlaidību, vardarbību slavīnāja ļaunumu un kompromitēja garīgas vērtības.

Tikai D. A. Delafilds saredzēja kinoteātros un televīzijā dubultbriesmas ģimenei. Viņš apvainoja TV, ka tā pārvērta amerikāņu ģimenes par indivīdiem, kas sanākuši kopā, „piekalti pie krēsla, ieņēmuši ūdeni mutē”. Viņaprāt, adventistu ģimenei iegādāties televizoru nozīmēja pazemināt tās ticības līmeni. „Sātans cenšas izmantot televīziju, lai izplatītu savu ļauno ietekmi visā pasaulē,” viņš paziņoja. Viens no ļaunumiem, sprieda D.A.Delafilds, bija psiholoģiskais ļaunums, kāds bija no filmu skatīšanās ar vardarbības ainām. „Kādas ir mūsu tiesības pārvērst savas mājas par kinoteātriem?” jautāja viņš.

Taču daži adventisti Amerikā 50.-tajos gados vienalga pirka televizorus, argumentējot, ka TV pārraižu skatīšanās ir labāka nekā kinoteātru apmeklēšana, jo mājās viņi varot to paši kontrolēt. Tāpēc Delafilds aicināja adventistu ģimenes lūgt pirms televizora pirkšanas un arī pārraižu skatīšanās, lai „Holivudas un Brodvejas gars neienestu mājās savu grēku un izpriecas atmosfēru”. Viņš uzskatīja, ka adventistu pamatnodarbošanās ir jābūt lūgšanas namu apmeklēšanai, Bībeles pētīšanai un tās izplatīšanai; Delafilds pieļāva tikai „labāko” TV pārraižu skatīšanos.

1952. gadā daži Baznīcas vadītāji sprieda, ka tāda pieeja nav pareiza. Arča Dārts rakstīja par jauniem cilvēkiem, kas „pienagloti” pie televīzoriem, zaudējuši interesi par mācībām skolā, reliģisko literatūru un draudzes darbību. Daudzu publikāciju autori bija norūpējušies par kinofilmu saturu, kuras demonstrēja TV, valodas kropļošanu, noziedzības propagandu un vardarbību, sliktu ieradumu iepotēšanu skatītājiem. „Vai tas nevairo pusaudžu noziedzību?” viņi jautāja. Citi pamanīja fizisku ļaunumu no TV pārraižu skatīšanās: redzes pasliktināšanos, muskulatūras vājināšanos, pārēšanos, strīdus par to, ko skatīties utt. Dažus uztrauca TV ietekme uz garīgo attīstību: tika izlaisti

lūgšanu dievkalpojumi, draudzes pasākumi, cilvēki mazāk apmeklēja sabatskolu un svētdienas skolu.

Tā domājot, izstrādāja daudz priekšrakstu, kā kontrolēt TV. Turklāt viņi citēja bībeliskus principus. „Kas vien patiess... par to domāiet.” (Fil. 4:8); „Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.” (Kol. 3:2); „Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.” (1Kor. 10:31); „Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām.” (Ps. 101:3).

Citi ierosināja skatīties tikai kinofilmas, kurās netiek pārākts neviens no 10 Dieva baušļiem.

Tomēr 50.-to gadu vidū daudzi autori atzina, ka TV jau ir mainījusi adventistu ģimenes. Uz plauktiem bija apputējušas Bībeles, apcerējumu grāmatiņas un cita reliģiskā literatūra, bet ģimenes tajā laikā pavadīja pie televizoru ekrāniem pa 5-7 stundām dienā. „Vai mēs garīgo vīziju neaizvietojam ar tele-vīziju?” jautāja U. Dž. Hariss. D. A. Delafilds tieši tā uzskatīja un piebilda, ka tele-var darbība un izdomātā māņu kino pasaule rada bērnu attīstības dubultošanas. F.D.Nikols uzdeva jautājumu: „Mēs nepakļāvāties teātriem. Vai tiešām samierināsimies ar vienu no tās aktīvākajiem sāncensiem?” Tās pašas desmitgades beigās vairums no adventistu publikāciju autoriem atzina, ka kontrole pār „mājas kinoteātriem” izslīd no rokām. Viena mājsaimniece no Ņūdžersijas izteicās šādi: „Ikvienam saprātīgam cilvēkam ir jāspēj kontrolēt TV. Taču rodas iespaids, ka agrāk vai vēlāk tā sāk kontrolēt mūs.”

Kāpēc? Kā uzskatīja Teodors Karsičs, TV ar savu vardarbību, stulbumu, insinūācijām atrofē vecāku spējas veselīgi spriest un padara tos iecietīgākus pret amoralitāti, nešķīstību. Viņš brīdināja, ka „ja jūs nespējat TV kontrolēt, tad labāk no tās atbrīvojoties, citādi var pazaudēt dvēseli”.

Izdevējs Kenets Vuds gan TV skatīšanos, gan kino skatīšanos uzskatīja par „garīgas slimības simptomiem”. Delafilds tam piekrita un šausminājās par to, ka „daudzi adventisti ir atļāvuši nelielai, maģiskai televīzijas kastei kļūt par zārku, kurā viņi apglabājuši savas kristīgās apziņas atliekas”.

Lai gan adventistu evaņģelizācijas televīzijas pārraidēm „Šodienas ticība” un „Stāv rakstīts” bija neapšaubāmi panākumi, gandrīz visi autori, kas publicējās adventistu periodikā 60.-tajos gados, rakstīja par TV kaitīgo ietekmi uz ģimeni. Daži no viņiem, būdami skeptiski par jebkuras ģimenes spējām kontrolēt to, ko viņi skatās, secināja, ka televīzija kļuvusi par vēl lielāku draudu nekā teātris. Arvien vairāk apzinoties tās fizisko, garīgo un psiholoģisko ietekmi, šie autori veltīja TV tādus epitetus kā „dievināts laupītājs”, „vienacains monstros”, „Pandoras lāde”, „narkotikas”, „nāvīga indes deva” utt. Šausminoties par garīgiem zaudējumiem, kādus televīzija sagādāja viņu ģimenēm, pat ierindas adventisti rakstīja par TV kā par kārdinātāju un „labāko sātana izgudrojumu”.

Drauds veselīgai ģimenei

Tajos pašos 60.-tajos gados tradicionālais aizlieguma žogs, kāds bija novilkts starp TV un teātri, sabruka. Pēc desmitgades pieredzes saskarsmē ar televīziju adventisti sāka atzīt, ka ļaunuma ziņā nav atšķirības. Turklāt diez vai cilvēki pavadīs kinoteātrī 6 stundas dienā, bet pie TV tā bija ierasta prakse. Daži autori uzskatīja, ka Svētais Gars ir pametis tos, kas skatās sliktas filmas, pat ja viņi dara to mājās. Citi uzskatīja, ka „vētrainu vesternu”, filmu ar asiņainām slepkavībām un detektīvu skatīšanās apdraud mūžīgo izglābšanos. Mācītāji paziņoja, ka „viesistabu

dievs” 56 procentos ģimeņu ir aizvietojis kopīgus lūgšanu brīžus, bet 52 procenti adventistu jauniešu nekad nav pētījuši Bībeli.

Tā kā 1962. gadā 83 procentos amerikāņu ģimenēs bija televizors, Donalds Makkejs izteica pieņēmumu, ka TV „kļuvis par sātana ieroci, ar kura palīdzību viņš cenšas izmainīt mūsu dzīves veidu un domāšanu”. Raksti adventistu žurnālos ieteica ģimenēm „nodot televizorus pārstrādes punktiem un atjaunot vecmodīgo kopības atmosfēru un veselīgo ģimenes dzīvesveidu”.

Apziņa par to, ka tradicionālās adventistu vērtības ir mainījušās, kā sarkans diegs vijās cauri 1970.-to gadu publikācijām. Viens no žurnāliem „Atklāsme”, rakstot par televīziju, vainoja to kā „burvestību”, „narkotikas”, „garīgu geto”, „laicīgu dievu, kas nolaupījis pusaudžu prātus”. Tika citētas zinātniskas atskaides, kurās bija liecības par TV deformējošo ietekmi uz apziņu, sirds-asinsvadu sistēmu, tika publicēti pierādījumi par emocionāliem tele-stresiem un agrīnu cinisma attīstību pusaudžiem.

Adventistu autori nonāca pie secinājuma, ka TV nopietni izjauc ģimenes garīgo dzīvi; viņi uzstājīgi ieteica vecākiem atbrīvoties no „samaitājošās kastes” un tādā veidā glābt no ietekmes gan sevi, gan bērnus; viņi runāja, ka „mērenība televīzijas pārraižu skatīšanā ir pilnīga atturība no tām”. Daži brīdināja: „Ir gaužām loģiski pieņemt, ka Tiesas dienā, kad Dievs atvērs savas Debesu grāmatas, miljoniem cilvēku sapratīs, ka nelielā, viltīgā kaste izrāvusi no Dieva apskaujošajām rokām vairāk ļaunu, nekā jebkurš cits sātana izdomātais ierocis visā 6000 gadu pastāvošajā karā ar viņu.” Kustības aktīvisti aicināja rakstīt televīzijas kompānijām un to sponsoriem protesta vēstules.

Žurnālā Atklāsme izskanēja doma, ka ir pienācis laiks adventistu jauniešiem izstrādāt savu izklaides filozofiju, jo saskaņā ar aptaujas rezultātiem, ko veica Dženijs un Džeina Teijeres 1975. gadā, izrādījās, ka 48 procenti adventistu amerikāņu jaunieši studentu vecumā apmeklēja kinoteātrus, bet 68 procenti skatījās filmas televīzijā. Šajā sakarā raksta autori žurnālā, izmantojot oriģinālu metodiku, pētīja tādas problēmas kā elektroniskā hipnoze, apziņas kontrole, fantāzijas un dzīvošana nerealā pasaulē, īstenības izkropļošanas iespējas televīzijā.

Vairums adventistu autoru 80.-jos gados rakstīja „jeremejiskas raudu dziesmas”. „Adventistu ģimenes ir milzīgās briesmās!” sauca „Adventist Review” redaktors Kenets Vuds. Vecāki, jūtot vainu par savas pozīcijas aizstāvību (teātris – slikti, televizors – labi) veselās paaudzes priekšā, atzina, ka tieši viņu vainas dēļ jaunatne ir nokļuvusi filmu iespaidā. Filmās ASV arvien mazāk parādījās vardarbības ainas, toties tās atklātāk rādīja seksu visā tā daudzveidībā. Daudzi nonāca pie atziņas, ka Baznīcai atkal jāmača bērniem morāles vērtības, jo jau 92 procentos adventistu amerikāņu mājās televīzija veidoja savdabīgu izpratni par tikumības normām un Bībeli.

Atklāti atzīstot TV ietekmi pār cilvēkiem, rakstu autori izstrādāja stingru pozīciju ne tikai par attieksmi pret televīziju, bet arī par tās tehniskajiem līdzekļiem. Austrālijas mākslinieks-grafīks Daniels Šihi paziņoja, ka „kino industrijas tehnika izkropļo īstenību, pārslogo nervu sistēmu, padara cilvēku mazāk spējīgu kritiski uztvert dzīves realitāti un zemapziņas līmenī uzspiež aktieru izspēlētu vērtību pieņemšanu, no kurām 51 procents iecietīgi izturas pret laulības pārkāpšanu, 80 procenti pret homoseksuālismu un

97 procenti pret abortiem”. Daudzi viņu atbalstīja. Patiešām, filmas cilvēkus noved līdz stāvoklim, kas ir līdzīgs transam, pārslogo smadzenes ar skatāmiem kairinājumiem, iedarbojas tieši uz zemapziņu un uzbudina smadzeņu alfa- viļņus tāpat, kā tas notiek sapņos. Drīz, saskaņā ar materiāliem, kādi bija rakstā „Sasniegumi izklaides sfērā” 1986. gadā, tehnoloģiskie jaunumi (datorgrafika, smadzeņu kartografēšana, hologrāfija) „pārvērtīs fantāziju realitātē”. Džerijs Menders brīdināja, ka „mūsu domāšanas procesi nespēs mūs glābt no kinofilmu maitājošās ietekmes, pateicoties redzes informācijas uztveršanas īpatnībām, jo tā nonāk mūsu apziņā un paliek tur uz visiem laikiem. Rezultātā iztēle un realitāte saplūst. Mēs esam pazaudējuši kontroli pār redzamo informāciju. Un līdz ar to mēs esam pazaudējuši kontroli pār savu apziņu”.

80. gadu beigās daudzi amerikāņu adventisti, kas skatījās televīziju jau 7 stundas dienā, ar saviem ģimenes locekļiem sarunājās tikai 14 minūtes dienā. Žurnāla „Atklāsme” redaktors Kriss Bleiks, atzīstot tā saucamo „dienas TV skatītāju” piekēršanos seriāliem (ziepju operām), īpaši sievietes kritizēja par „emocionalitāti”. „Ziepju operas,” viņš secināja, „ir tikpat kaitīgas, kā viszemākās kvalitātes filmas, jo ielaiž mūsu apziņā emocionālu indi un izkropļo realitāti.”

Izplatoties videomagnetofoniem, daži adventistu pāri pat nomā filmas ar „vieglu” pornogrāfiju, lai pilnveidotu savu seksuālo dzīvi. Tomēr pētījumi rāda, ka atturība no TV un kinofilmām mēneša laikā sekmē strauju intīmās dzīves uzlabošanos. Seksuālā kinodzīve ir pārāk hiperbolizēta, lai to varētu atkārtot normāli cilvēki reālā dzīvē, centieni šajā jautājumā sasniegt kino standartus noved līdz laulības šķiršanai, tā apgalvo laulību speciālisti.

Kādas ir alternatīvas?

Adventistu publikāciju autori turpina kritizēt filmas kā bīstamas morālai, garīgai un fiziskai veselībai, bet paralēli arī izstrādā veidus, kā stāvēt pretī šīm briesmām. Piemēram, Lonijs Melašenko un Tims Krosbijs savā rakstā „Televīzijas lēnas iedarbības bumba” piedāvā 38 alternatīvas TV skatīšanai. Šis saraksts, izveidots ar izdomu, iekļauj spēles, grāmatu lasīšanu, fiziskas aktivitātes, maizes cepšanu, sarunas ar dzīvesbiedru, labu darbu darīšanu, mājas uzkopšanu, dārzkopību, un, ja nekas no uzskaitītā jums nepatīk, labu miegu. Džo Villers rakstā „Vadāmie no tālienes” sarakstam pievieno ģimenes diskusijas pie pusdienu galda, mūzikas klausīšanos, mākslas galeriju apmeklēšanu, iepazīšanos ar dabu, svešvalodu mācīšanos, mājdzīvnieku kopšanu, vēstuļu rakstīšanu. Likteņa ironija, bet tieši tās ir nodarbes, kas bija aktuālas pirms 50 gadiem, kad vēl nebija televīzijas.

Vai adventisti var atteikties no „telekastes”, beigt ar atkarību no videofilmām un kinoteātru apmeklēšanas, atgriezties pie 1940.-to gadu ideāliem, kad ģimene spēlēja, lūdza un pavadīja laiku kopā? Pētījumi rāda, ka daži to dara ar prieku. Viena no aptaujām, kuru žurnāls „Atklāsme” veica 1980. gadā, parādīja: „40 procenti jauniešu uzskatīja, ka varētu pārdzīvot savu televizoru zaudēšanu, vēl 10 procenti paziņoja, ka „tas būtu svētīgi”. Aptaujājot studentus Kolumbijas ūnijas koledžā un Centrāl- Kalifornijas konferencē 1982. gadā, 60 procenti aptaujāto TV skatīšanos nodēvēja par „veltīgu laika izšķiešanu”, 14% to nodēvēja par garlaicīgu, bet 19% novērtēja kā kaitīgu. Vēl vairāk, 44 procenti paziņoja, ka tad, kad viņi kļūs pieauguši, viņu bērni televīziju skatīsies daudz mazāk nekā viņi paši. Satriecoši, 23 procenti nolēma, ka viņu mājās nākotnē nebūs TV.”

100 gadus pēc tam, kad Elena Vaita uzrakstīja vārdus, kas citēti raksta sākumā, adventisti savā pieredzē pārliecinājušies par „teatrālo izklaižu” kaitīgo ietekmi, jo TV pārraides un videofilmas tiešām viņus ir mainījušas, visticamāk, uz ilgiem

gadiem vai pat visiem laikiem.

B. E. Streijers, raksts publicēts pirms 20 gadiem žurnālā „Adventist Review”

Šis raksts bija publicēts pirms 20 gadiem. Būtu interesanti uzzināt par pētījumiem un attieksmi pret TV šajā jaunākajā vēstures posmā. Varētu domāt, ka televizoru skaits adventistu mājās nav mazinājies. Lai gan viedokļi, kurus varat lasīt no jauniešiem, apliecina, ka Latvijā daudzi TV nemaz neizmanto. Tiesa, Baznīca, atzīstot TV ietekmi, ir aktīvi pievērsusies tās izmantošanai, lai izplatītu evaņģēliju. Kristīgie TV kanāli ir kļuvuši par normu visām konfesijām. Tikmēr jaunatnes prātus kopš šī raksta uzrakstīšanas aizrauj datori un internets. Bet par datora „kastes” ietekmi pirmie pētījumi un vēsturiskie apskati tikai top. Šajā reizē jautājām jauniešiem par internetu un attieksmi pret to.

Daiga Erkmane

Televīziju un internetu izmantoju bieži. Tomēr uzskatu, ka tas ir liels klupšanas akmens bērniem un pieaugušajiem, kuriem nav stabila patieso vērtību sistēma. Domāju, ka nebūtu prātīgi mūsdienās ignorēt televīzijas un interneta piedāvātās iespējas, bet jātrenē sevi izvēlēties to, kas mums nes labumu un svētību. Gluži kā teikts Bībelē (1Kor 6:12): “Viss man ir atļauts, bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.”

Kalvis un Ieva Pantes

Mums nav TV, un nemaz nejūtam trūkumu pēc tā. TV rāda gan labus, gan bezjēdzīgi laiku patērējošus raidījumus. Ir jāmak ļoti sevi disciplinēt, lai TV neapritu visu brīvo laiku. Internets mums ir mājās, jo sanāk to lietot darba vajadzībām. Nenoliedzami, arī ar internetu ir tāpat kā ar TV, daudz kas lieks un nevajadzīgs, kas cenšas piesaistīt uzmanību. Jāmācās kontrolēt sevi un savu laiku, un tad nekas slikts nenotiek. Mūsaprāt, ne TV, ne internets pats par sevi nav slikts, galvenais, kā to izmanto un kādiem mērķiem.

Kristīne Rudzīte

Man ļoti patīk savu brīvo laiku pavadīt aktīvi un lietderīgi, tāpēc nesanāk laika, lai skatītos TV. Parasti sev vajadzīgo informāciju un jaunākās ziņas apskatu internetā, bet liela web lapu apmeklētāja neesmu. Manuprāt, pavadītais laiks pie TV vai sērfojot pa internetu var tikt izmantots daudz lietderīgāk, piemēram, pētot Bībeli, tiekoties ar draugiem klātienē nevis virtuālajā pasaulē, sarunās ar Dievu. Sakārtojot prioritātes savā dzīvē, es ik dienas varu veltīt laiku Bībeles izpētei, kā arī citu grāmatu lasījumiem.

Dace Garsila

Ar televizoru mūsu ģimenē viss ir ļoti vienkārši – mums tā vienkārši nav. Un nav apzināti. Pirms kāda laika attapāmies, ka televīzijas skatīšanās aizņem ļoti daudz uzmanības un laika. Tādēļ pēc draugu ierosinājuma televizoru nomainījām pret akvāriju. Ar internetu gan ir pavisam citādi.

Mans darbs un hobijs ir datorizains, tādēļ gan komunikācija ar pasūtītāju, gan resursu un ideju pavadīšanu meklēšana dizainam bez interneta būtu neizsakāmi grūtāka.

Lai gan pastāv viedoklis, ka internets tāpat kā televīzija ir viltīgs laika zaglis, es uzskatu, ka internets ir lielisks laika ietaupīšanas veids ikdienas dzīvē, ja vien to pareizi izmanto.

Ieva Ozoliņa

Mums mājās nav televizora, jo vēlējāmies, lai pirmajos laulības gados ir vairāk laika sarunām un kopīgām aktivitātēm, nevis pavadīt vakarus pie iemīļotām TV programmām. Man patīk, ka nav jāskatās apnīcīgās reklāmas un ziņas, kas atkārtojas bieži vien ar negatīvu informāciju! TV vietā man ir internets, kas ļauj man izvēlēties, kad un ko lasīt. Es internetu brīvajos brīžos izmantoju bieži, jo tas ir ne tikai informācijas avots, bet arī galvenais saziņas līdzeklis ar ģimeni un draugiem Latvijā. Atzīstu, ka ātri paskrien laiks, kad lietoju internetu.

Ko es citiem varu ieteikt no savas pieredzes? Izvērtēt pašiem savas patiesās vajadzības. Ja vari iztikt bez kaut kā, lai izmantotu brīvo laiku labāk, tad nelieto to!

Marita Norvele

Manuprāt, Internets un TV ierobežotā daudzumā ir labs laikapavadīšanas līdzeklis, jo man personīgi tas ir visvienkāršākais veids, kā iegūt nepieciešamo informāciju par dažādām lietām/notikumiem vai sazināties ar kādu, īpaši, ja otrs cilvēks atrodas ārzemēs. Problēmas var rasties brīdī, kad izmantoju datoru vai TV arī tad, kad man patiesībā tas nav vajadzīgs, kas parasti notiek brīžos, kad esmu viena mājās. Iespējams, gan interneta lietošana, gan TV liek cilvēkiem kļūt pasīvākiem citu pienākumu pildīšanā.

Armands Norvelis

Brīvajā laikā diezgan daudz laika pie interneta tiek pavadīts. Internets man ir tīri praktiski zināšanu ieguves avots jeb pašizglītošanās iespēja. Vari būt neatkarīgs, netraucēt citiem un izmantot sev tīkamā laikā. Internets dod lielisku iespēju iegūt zināšanas par brīvu, izņemot tik, cik pats pieslēgums maksā. Vienīgais konkurents internetam ir iziešana dabā un baznīcas apmeklējums.

RĒZEKNES DRAUDZES SARGENĢELIM 100 GADI!

Elīna Ģipsle
Rēzeknē

2010. gada 26. jūlijā vecmāmiņai Katjai apritēja apaļi 100 gadi. Lai priecātos kopā ar Katju viņas nozīmīgajā jubilejā, jūlija beigās uz Rēzekni bija atbraukuši Adventistu draudzes vadības pārstāvji, sludinātāji, kas darbojušies Rēzeknē vecmāmiņas laikā, radinieki no Amerikas Savienotajām Valstīm, Ukrainas, Spānijas, ticības brāļi un māsas no Latvijas.

Pasākumu raksturoja patīkama atmosfēra. Katrs, kas uzrunāja gaviļņieci, runāja par Dievu un ticības lomu dzīvē. Par labvēlīgas ietekmes nozīmi uz sabiedrību. Rēzeknes domes Sociālās aprūpes pārvaldes vadītāja Jeļena Laškova viņu savā uzrunā nosauc par Adventistu Rēzeknes draudzes sargenģeli. Savukārt profesors, arheologs un Bībeles pētnieks Aleksejs Oparins atsūtītajā apsveikumā viņu uzteic par inteligenci, stingro ticību un teicamu humora izjūtu.

Uzzinot svarīgo vēsti par Kristus otro nākšanu, Katja apzināti 14 gadu vecumā nodeva savu dzīvi Dieva rokās, pieņemot ūdens kristību pagremdējot. Tieši tā, kā rakstīts Bībelē. Šis lēmums noteica viņas dzīves turpmāko attīstību. Tādējādi šobrīd viņa ir adventiste ar 86 gadu "stāžu". Arī savos 100 viņa ir ar skaidru dzīves apziņu un tik ļoti raksturīgo pozitīvo domāšanu. Lai gan pārdzīvojusi smagu slimību pirms 33 gadiem un divus insultus nesenā laika posmā, viņas dzīvi pavada vieni vienīgi brīnumi un īpaša Dieva aizsardzība...

Uz garāku sarunu Katjas tanti aicināju savulaik, 2006. gada jūnijā. Toreiz tās bija stundas, pirms savilkās mākoņi un sākās vētra. Bet ciemos pie Katjas, kā vienmēr, mierīgi un omulīgi.

Pastāsti, ko Tu atceries no savas bērnības?

Esmu dzimusi 1910. gada 26. jūlijā Rēzeknes rajona Makašānos. Bērību atceros kā ļoti saulainu un jauku laiku. Pastāstīšu, kā es piedzimu. Mana māte

bija gaidībās un, strādājot uz lauka, ar sirpi vāca rudzus. Sajutusi, ka man jānāk pasaulē, skrēja uz mājām. Nespēja... Garām gāja kāda sieviete no ciema. Un mani atrada jau dzimušu. Nevaru gan pateikt, kā viss norisinājās tālāk (smaida).

Kāda bija tavu vecāku ģimene?

Dzīvojām laukos. Tēvam bija ļoti liela saimniecība. Viņam bija daudz strādnieku. Mammai nebija viegla dzīve, jo vajadzēja visus pabarot. Vecāki bija ļoti reliģiozi. Pareizticīgie. Jau tajā laikā pirms katras ēdienreizes lūdzām. Ja maize nokrita uz zemes, vajadzēja pacelt, nobučot. Jo tā bija iemācīts, ka maize ir Dieva dāvana. Tēvs bija ļoti stingrs, bet pāri pār visu ļoti taisnīgs un labs. Tā kā vecākiem biju jaunākā atvase, biju liela palīdzība. Mani visu laiku sūtīja kaut ko atnest, aiznest utt. Vecākais brālis mani ļoti mīlēja (smaida). Kā miesīgais tēvs. Mani 5 brāļi un 2 māsas visi jau ir miruši.

Pastāsti nedaudz par savu ģimeni.

Izgājusi slimnieku kopēju kursu Rīgā, atgriezās Rēzeknē, lai strādātu un dzīvotu šeit.

Kā jau katru sestdienu, apmeklēju dievnamu. Mans vīrs arī bija draudzes loceklis. Tā arī sapazināties. Vīru atceros kā ļoti dzīvespriecīgu cilvēku. 1936. gadā Rēzeknē apprecējāmies šaurā ģimenes lokā. Bija 10 kāzu viesi. Tas notika uz Kaunatas ielas, māju neatceros, bet tā ir vēl tagad.

Dzīvojām šaurā dzīvoklītī uz Bērzpils ielas. Tas bija tik liels kā virtuves,

Katja darbā.

vannas istabas un tualetes platība tagadējā dzīvoklī, bet, lai arī pieticīga platība, dzīvojām ļoti satīcīgi.

Kopā ar vīru izaudzinājām trīs bērnus. Vecākais dēls Vilis (šobrīd jau atdusas – autores piez.) visu savu dzīvi veltījis dedzīgam un attīstības pilnam mācītāja darbam. Arī otrs dēls Jēkabs ir mācītājs ASV. Savukārt meita Tamāra ir mācītāja sieva. Atceros, kā Tamāra drukāja garīgās grāmatas ar rakstāmāšinas palīdzību. Tas bija laiks, kad tādas lietas bija aizliegtas un bija ļoti maz garīgo grāmatu. Dažreiz kaimiņi jautāja: „Ko

tā Tamāra tur visu laiku šuj...?" Dievs mums bija sagatavojis šo dzīvokli, kur viena istaba bija uz mājas stūra un traucēja kaimiņiem pavisam maz. Tagad bērni, mazbērni un mazmazbērni ir atraduši sev dzīves vietas pa visu pasauli, bet apciemo mani regulāri. Viena no raksturīgākajām Katjas tantes

Ģimene: otrā rindā no kreisās: dēls Vilis, Katjas vīrs Staņislavs, dēls Jēkabs; pirmā rinda no kreisās: dēla Viļa sieva Lidija, tante Katja, meita Tamāra

īpašībām ir viesmīlība. Jau kopš 1958. gada tieši viņas divistabu dzīvoklī notiek dažādi draudzes pasākumi. Pirms tam arī citās dzīves vietās, kur viņa ar ģimeni dzīvoja. Sākumā tie bija dievkalpojumi, bet tagad lūgšanu vakari un sadraudzības vakari. Ir mēģināts ierosināt tikšanās vietu mainīt. Bet grūti bija iedomāties vēl labāku vietu. Atmosfēra, kas piepildīta ar pazemību un pateicību Dieva priekšā no saimnieces puses, dabiski māca tādiem būt arī viesiem. Tā, protams, ir ne tikai vieta šādām sanāksmēm. Ciemiņi te ir burtiski visu laiku. Kāds atnāk pēc padoma, kāds sirdi „izkratīt”, vēl kāds vienkārši parunāties par dzīvi. Jāpiemin, ka varas maiņu laikā dzīvokli daudzreiz piedraudēja atņemt, bet nekas nespēja nobiedēt mājas saimniekus, lai tie nerīkotos pēc savas sirds pārlicības. Viesmīlības dēļ arī Katjas vīrs netika iesaukts karā, jo kaimiņos dzīvojošie oficiēri šad tad nāca ciemos uz tēju. „Vienmēr atradās kāds cienasts,” smaidot saka Katjas tante.

Tagad ir ļoti daudz informācijas, kā audzināt bērnus. Visā šajā gūzmā var apjukt. Bet kā Tu gatavojies savu bērnu nākšanai pasaulē?

Es gatavojos tikai, lai iemācītu Dieva

Vārdu. Lai Dievs viņiem palīdzētu turpmākajā dzīvē. Nebija nekādas domas par izglītības nodrošināšanu vai bagātību. Tas nekad nebija manos nodomos. Mani bērni nebija materiāli bagāti. Visiem bija vidējā izglītība.

Atceros, kā vecākā dēla Viļa klases audzinātāja mudināja viņu atbalstīt turpmākām studijām augstskolā. Bet viņš pats jau tajā laikā izdarīja patstāvīgu lēmumu, kas bija par labu viņa kristīgajai pārlicībai, nevis augstākajai izglītībai. Pēc kāda laika viņam piedāvāja mācīties par garīdznieku, un viņš piekrita. Pastāvīgi domājām par Dieva plāniem un likumiem. Stingri ievērojām visu, kam ticējām. Un toreiz nebija tik

daudz kārdinājumu ne jauniem, ne veciem.

Mani bērni bija ļoti labi un paklausīgi. Tā patiešām ir Dieva dāvana. Ja kaut kas tika teikts, tad uzreiz bērni izpildīja. Nevajadzēja skaitīt „viens, divi, trīs...” kā tagad – ar kāju pastums, ar dūri iedunkās. Nesaprotu, kā tā var? Viņi taču izaugs un darīs tev tāpat!?

Tu esi pārdzīvojuši daudzas varas. Kā tava ģimene pārdzīvoja Otro pasaules karu?

Tas bija laiks, kad mēs tikko nodibinājām savu ģimeni. Apšaudes laikā nācās slēpties arī savā dārzā. Aiznesām uz vienu dobi spilvenus. Bērnus palikām apakšā. Paši pa virsu. Ja mirsim, – tad mēs nevis bērni.

Šajā laikā draudzes dzīve pieklusa, katrs aizbrauca kur kurais. Bet tie, kas palika, sanāca tāpat kopā. Un nekas mums netraucēja.

Tu esi nodzīvojuši garu un skaistu mūžu. Vai pa šo laiku cilvēki ir mainījušies?

Cilvēki ir ļoti mainījušies. Senāk cilvēki bija ļoti draudzīgi, visi gāja kopā un atbalstīja viens otru. Tagad ir ļoti liela brīvība. Sevišķi smagi tagad ir jauniem cilvēkiem. Tik daudz lietu, kas var novest no pareizā dzīves ceļa, mode un daudzas citas lietas. Daudzi dzenas pēc bagātībām.

Ko Tu novēlētu visiem cilvēkiem?

Tā ir arī kā mana vēlme. Tuvoties Dievam, nodot savu dzīvi Viņam, kurš ir Radītājs un Glābējs, kurš mums tik daudz brīnišķīga dzīvē dod! Kā var neticēt? Es nezinu...

Kopš pašas bērnības mēs rakstījām albūmus ar pantiem no Bībeles. Un mans brālis man ierakstīja tajā pantu, kas man ir kļuvis par vienu no mīļākajiem pantiem. To gribētu novēlēt arī citiem. „Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību, jo mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc arī nenieka nevaram iznest.” (1.Timotejam 6:6) Jo tā patiešām ir! Ko tas līdz? Ķer, grābj! Bet ko tu iznesīsi, ko tu ienesi šajā pasaulē?

Cilvēka dzīve ir trauks Dieva dāvana, un viss ir atkarīgs no tā, kā mēs to spējam nosargāt. Mums jāmacās no cilvēkiem paņemt labo pieredzi. Šķiet, ka, laikam ejot un attīstoties tehnoloģijām, zūd šīs pieredzes aktualitāte. Bet īstenībā, – nekas jau nemainās. Paliek tas pats. Dārgākais. Cilvēks. Paskaties sev apkārt. Tu taču pazīsti kādu, no kura var mācīties spēju nest labo cauri dzīvei. Atcerēsimies, un tas nav noslēpums, ka viss labais nāk no augšas (Jēkaba 1:17). No Dieva.

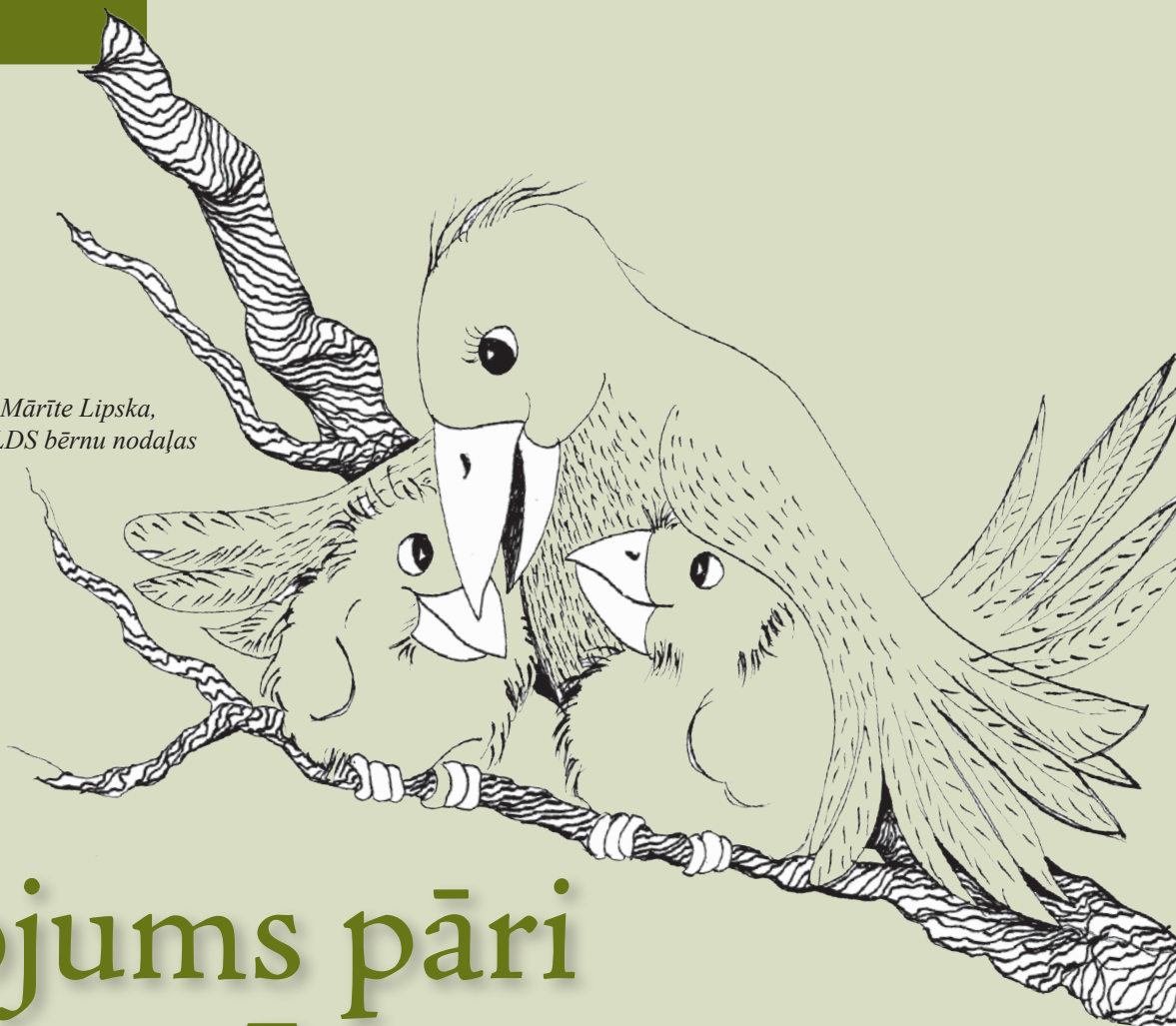
Apsveicam vecmāmiņu Katju nozīmīgajā dzīves jubilejā! 100 sirsnīgi apskāvien!

Katjas tante kopā ar mazdēlu (Viļa dēlu) Staņislavu.

*Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.*

Ceļojums pāri OKEĀNAM

Krū: Visi tik ceļo vienā ceļošanā!

Krā: Kā tad tu domāji? Ir taču vasara. Īstais laiks ceļojumiem! Ir tik interesanti apskatīt DIEVA radīto pasauli! Es arī gribētu aizceļot, piemēram, uz Āfriku.

Krū: Ko? Uz Āfriku? Nepūlies, māsiņ. Man šķiet, ka tā Āfrika pati ir atceļojusi pie mums. Šitāds karstums! Es nu gan nekur negribu ceļot. Labāk palīst zem kuplāka ozola zara un kārtīgi nosnausties!

Krā: Krū, nu tu gan runā kā tāds simtgadīgs vārnu večuks.

Krū: Nemaz nav jābūt simtgadīgam, lai domātu tik izcilas domas. Lai tikai daži labi mūsu ģimenē būtu tikpat prātīgi kā es.

Krā: Bet ceļojot mēs uzzinām tik daudz jauna!

Krū: Man pilnīgi pietiek ar manām vecajām zināšanām, lai dzīvotu laimīgu putna dzīvi.

Krā: Mamm, laikam jau nepierunāsim Krū doties mums līdzī ceļojumā.

Mamma: Laikam gan. Bet tu, māsiņ, sāc kravāt mantas. Laika palicis pavisam maz.

Krā: Mēs tur noteikti satiksimies ar saviem draugiem – bērniem, ar kuriem kopā pavadījām brīnišķīgas dienas pagājušajā vasarā.

Mamma: Jā, un satiksim arī Draugu ciemata saimnieci Dag-

niju.

Krā: Mamm, varbūt mēs tur redzēsim arī žirafes, ziloņus un pat lauvas?!

Krū: Ko jūs tur runājat- kādas žirafes un lauvas?

Krā: Nu, bet mēs taču dosimies ceļojumā uz Āfriku.

Krū: Kur tad tur gadīsies bērni?

Krā: Es taču tev teicu, ka vasara ir ceļošanas laiks. Mēs ceļosim kopā ar mūsu „Draugu ciemata” bērniem. Tas tik būs piedzīvojums!

Krū: Laikam jau nebūtu prātīgi man te dirnēt zem kuplā ozolzara, kamēr pasaulē notiek tādas lietas!

Krā: Es jau cerēju, ka tu negribēsi palaist garām šo jauko iespēju paceļot kopā ar mīļiem draugiem.

Krū: Mammucīt, vai tu neredzēji, kur ir manas vecās kedas? Ar tām ceļot ir ļoti ērti!

Māsiņ, kur tu noliki manu pasaules karti? Ā, redz' kur ir! Nu, tad dodamies piedzīvojumā iekšā!

Mamma: Bet pirms ceļosim, jums abiem būs iespēja uzzināt, kā dzīvo Āfrikā un kā pāri okeānam uz Āfrikas krastiem devās viena meitene – misionāre, un kas viņu tur sagaidīja.

Krā: Tas gan izklausās interesanti!

Krū: Jā, degu nepacietībā.

Mamma: Tad klausieties!

Stāstiņš

Ceļojums pa jūru bija vissatraucošākais, kas jebkad bija noticis ar Mariju. No drūmās, vēsās Skotijas viņa iekuģoja saulē un siltajās vēja brāzmās. Marija bija gandrīz pilnīgi laimīga, vienīgi dzīvais Kungs Jēzus netika pagodināts svētajā dienā uz kuģa.

Dienu no dienas Marija skatījās, kad kuģis beidzot piestās Āfrikā. Viņa stāvēja uz klāja tik ļoti satraukta, kā nekad agrāk. Marija pat varēja sasmaržot Āfriku! Kuģis iebrauca Kalabaras upē. Šeit pirms gadiem tirgotāji bija braukuši zagat vergus, garšvielas, dzelzi un palmu eļļu. Nevienam no viņiem nebija rūpējies, ka Dievs mīl šos cilvēkus un bija sūtījis Savu Dēlu, Glābēju.

Pēc piecdesmit jūdžēm Marija ieradās savās jaunajās mājās Djūktaunā. Marija bija pārsteigta, ka ciemata iedzīvotāji bija saspiekušies mazā misijas dubļu baznīcīnā, dziedāja pazīstamas dziesmas, bet citā valodā. Bet sprediķi teica kāds sludinātājs, kurš bija liela auguma milzīgs virsaitis, bet tagad kristietis, karalis Aijo Godīgais, Septītais.

Kādu dienu ar kristiešu pavadoni Marija devās džungļos un nokļuva „raganu māju” apmetnē. Šie cilvēki gribēja zināt, vai gaišādainajai Ma ir kas viņiem sakāms.

Marijas mute bija izkaltusi, un viņas galvā bija pilnīgs tukšums, skatoties uz šiem ļaudīm, kas pirmo reizi redz balto cilvēku. Marija pasniedza pavadonim savu mazo Bībeli. „L-asī nodaļu no J-jāņa,” viņa stostījās un lūdza Dievam palīdzību.

Tad viņa sāka runāt par Jēzus mīlestību un par Dieva mieru, ko Viņš ir atstājis kā personīgu izvēli.

Pēc šīs pirmās reizes, kad Marija bija stāstījusi cilvēkiem par dzīvo Glābēju, viņu vairs neapmierināja darbs Djūktaunā. Marijas sirds bija noskumusi par tiem, kuri ne reizi nebija dzirdējuši par Dieva mīlestību. Marija atcerējās dienu, kad bija apciemojusi jauno ciematu. Diena Marija uzsāka, apstaigājot būdas. Kādā no būdām trīs vecas sievietes gulēja uz grīdas. Viņas bija atstātas bez uzmanības, badā, un viņu āda bija vienos jēlumos.

Viena pagrieza galvu, kad Marija iegāja būdā. „Ma, es lūdzu un lūdzu Dievu, bet Viņš neatbild.”

„Kam tu lūdzies?” Marija laipni jautāja.

„Es nezinu. Es tikai saucu Viņu

par Dievu. Es saku Viņam, ka esmu badā, slima un ka man nav draugu. Es lūdzu, bet Viņš neatbild. Es gribētu zināt, kas Viņš ir.”

„Es atnācu pateikt tev, kas Viņš ir,” Marija noteica. Nogurums pārgāja kā ar roku atņemts, kad viņa sāka stāstīt par Jēzu, kam ir spēks piedot grēkus un dot jaunu dzīvi. Stāstīt par Jēzu kādam, kas nekad nebija dzirdējis par Viņu, tas bija to vērts.

Kādu dienu Marija uzzināja, ja ciematā piedzimstot dvīņi, tad tos nogalinot, jo cilvēki ticēja, ka tie atnes nelaimi. Marija sāka glābt dvīņus. Reiz, kad Marija bija uzcēlusi telti krūmos, viņa pamodās naktī un ieraudzīja, ka blakus viņai stāvēja pantera ar mazuli ķetnās.

Marija izlēca ārā no telts, pagrāba no ugunsкура degošu pagali un iegrūda panterai tieši purnā. Ar kaucieniem pantera nometa mazuli un aizskrēja. Mazulim nebija ne skrambiņas. Kad Marija pieņēma dvīņus savā būdā, cilvēki sacīja: „Viņa pieņem savā mājā dēmona garu. Paskatīsimies, kā viņa mirs.” Bet Marija netaisījās mirt.

Marijas slava izplatījās džungļos. Viņu dēvēja par „balto Ma ar zālēm un labākām idejām nekā mūsējās”.

Un kādu dienu ciemata vadonis, izpušķojies ar spalvām, panāca uz priekšu: „Sveicināta, Ma! Mēs svinam tikko pieņemto likumu, ko izdevis mūsu virsaitis. No šī brīža vairs netiks nogalināti dvīņi un mātes netiks sistas.”

Marija raudāja no prieka par to, ka Dieva Vārds tik spēcīgi bija iespaidojis šo ciematu.

*Fragments no stāsta „Skrien, Ma, skrien”,
izmantots BKIA materiāls.*

Vēstules

Bērni, Jums noteikti vasarā būs bijuši daudz jauku piedzīvojumu, ciemojoties laukos, braucot kādā ekskursijā, ceļojumā vai esot kādā nometnē. Mēs, vārnēni, priecāsimies uzzināt par Jūsu piedzīvojumiem. Tāpēc rakstiet mums vēstules. Mēs jau gaidām!

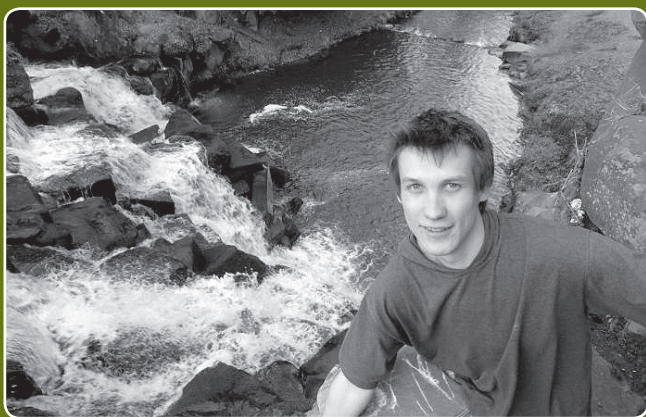
Mūsu adrese:
Bērnu lappusītei
(Adventes Vēstis),
Baznīcas iela 12a,
Rīga LV-1010.

MĒS – PASAULĒ

Ir brīži dzīvē, kad ceļš aizved uz citu vietu, pilsētu, rajonu vai pat valsti. Arī jaunieši gan ar ģimenēm, gan darba meklējumos, gan piedzīvojumu meklējumos no mūsu draudzēm ir nokļuvuši dažādās valstīs. Ielūkosimies, kā viņiem tur sokas un kādas ir adventistu draudzes citur!

Emils Krēsliņš

Valsts: England.

Pilsēta: Bracknell.

Tava draudze Latvijā: Tā bija Bauskas draudze.

Kas Tevi aizveda uz šo valsti? Tētis gribēja mācīties Newbold koledžā, un tad arī visi aizbraucām ar ģimeni kopā uz Angliju. Šeit pabeidzu mācības un tagad strādāju kompānijā SHARP, darbojos ar mobilo telefonu programmatūru pārbaudi, šobrīd izstrādāju arī datubāzes Anglijas nodaļai – esmu *Reverse Logistics Coordinator*, šajā kompānijā strādāju jau četrus ar pus gadus. Mēs dzīvojam te jau kādus 9 gadus. Tētis mācījās adventistu skolā, kur ir draudze, to arī mēs apmeklējam.

Cik liela ir Tava draudze? Draudze visa kopā ir apmēram 900 cilvēku, draudze ir sadalīta divās daļās: jaunākajai paaudzei un vecākiem cilvēkiem. Sastāvs jaukts, gan iebrāucēji, gan angļi, aptuveni 50/50.

Kas atšķiras no Tavas draudzes Latvijā? Lielākā atšķirība ir mūzikas jautājumā un tajā, cik ļoti brīvi visi cilvēki jūtas. Muzikālajam pavadījumam tiek izmantotas gan bungas, gan elektriskās ģitāras, klavieres un vēl daudz citu instrumentu. Draudzē valda ļoti dzīvīga un atvērta atmosfēra.

Gabriela Zubova

Valsts: Īrija.

Pilsēta: Limerika.

Tava draudze tur: Šobrīd apmeklēju *Seventh Day Adventist Church in NewMarket*.

Tava draudze Latvijā: Esot Latvijā, mana draudze bija Bauskas draudze.

Kas Tevi aizveda uz šo valsti? Aizbraucu uz Īriju, jo tētis tur dzīvoja un strādāja, šobrīd mācos un tusējos ar draugiem, šis būs jau ceturtais gads.

Kā atradi draudzi? Draudzē nokļuvu, jo tētis mūs kādu sestdienu tur aizveda, bet stāsts, kā tētis atrada šo draudzi, ir interesants. /Raksta Gabrielas tētis – Ivars/: „Draudzi es atradu internetā, kad ierados Īrijā 2006. gadā un man nebija auto, bet tikai velosipēds. Vienu sabata rītu minos ar velosipēdu uz *Newmarket on Fergus*. Tas ir apmēram 30 km no Limerikas, un pēc dažām stundām biju šīs mazās pilsētiņas centrā. Nu vajadzēja uzzināt, kur tieši draudze atrodas. Un tad, garām ejot, mani pasveicina viens īru vīrs un sāk ar mani runāt. Atklājās, ka viņš mani bija ievērojis Limerikā, kad es vienā interneta piekļuves vietā ierīkoju datortīkla kabeļus, bet viņš bija no telekoma pārbaudīt interneta pieslēgumu. Tā nu es no šī vīra uzzināju, kur draudze atrodas. Vai tā nav tieša Dieva vadība?!

Kad draudzes locekļi uzzināja, ka es esmu atminies no Limerikas ar velosipēdu, tad viņiem bija dziļa izbrīna par to, un daži no draudzes vēl joprojām mani sauc par vīru ar velosipēdu. Tā nu es iepazīnos ar saviem jaunajiem brāļiem un māsām. Un man jau bija iespēja pievienoties šai draudzei, un, kopš ieradās Anita un Gabby, mēs regulāri apmeklējam šo draudzi.”

Cik liela ir Tava draudze? Draudze ir liela, esam no visas pasaules, un vienīgais kontinents, kurš nav pārstāvēts - tā ir Antarktīda. Mēs tiešām esam internacionāla draudze un aktīva draudze. Atklājās, ka viena māsa arī ir no Latvijas, un vēl viena māsa no Moldovas, daudzi no Āfrikas, pašu īru uz šo iebrāucēju fona ir salīdzinoši maz.

Draudzes mājs lapa: <http://newmarketchurch.ie/>
Bildes varat aplūkot šeit: <http://picasaweb.google.com/sdanewmarket?feat=email>
Pēdējās aktivitātes jau var redzēt mūsu mājas lapā: *Camp Meeting 2010*. Par to var izlasīt arī Īrijas Adventistu mājas lapā: <http://irish.adventistchurch.ie/camp-meeting-2010>

Gerda Frauenlob

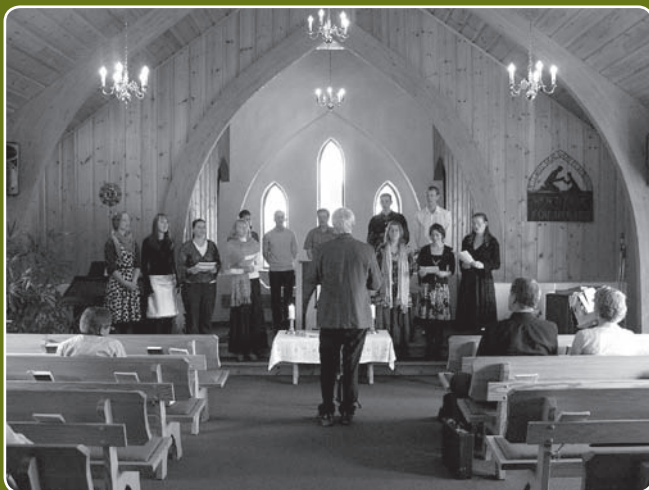
Valsts: Norvēģija

Pilsēta: Kongsberga

Kas Tevi aizveda uz šo valsti? Es atbraucu mācīties uz 1 gadu *European Bible school*. Pēc skolas beigšanas atgriezos Latvijā un plānoju studēt fizioterapiju, visi papīri jau bija sagatavoti, atlika tikai parakstīt, bet kaut kā jutu, ka skola, kurā gribu mācīties, nav 100% vērsta uz fizioterapiju, tāpēc neiestājos. Tajā pašā dienā mani uzaicināja strādāt veselības centrā Norvēģijā – *Fredheim helse senter*. Tā nu nonācu atpakaļ Norvēģijā un nostrādāju tur 2 ar pusi gadus, un sāku just, ka varbūt vajadzētu ko mainīt. Tagad strādāju bērnu dārzā par auklīti, tā ir lieliska iespēja apgūt norvēģu valodu daudz labāk.

Tava draudze tur: Es apmeklēju Kongsbergas Septītās dienas adventistu draudzi.

Tava draudze Latvijā: Mana draudze Latvijā bija Talsu Septītās dienas adventistu draudze, tagad oficiāli esmu pārgājusi uz Kongsbergas draudzi.

Cik liela ir Tava draudze? Mēs esam maziņa draudzīte, bet pieaugam. Draudzes sarakstā oficiāli ir ap 50 draudzes locekļiem. Bet sabatos uz draudzi nāk apmēram 40-45 cilvēki. Tā kā esam no tik dažādām valstīm (Islande, Dānija, Norvēģija, Bulgārija, Āfrika, Igaunija, Latvija, Lietuva, ASV, Itālija, Zviedrija, Šveice, Vācija) un ne visi saprot norvēģu valodu, austiņās tiek tulkots viss uz angļu valodu. Pārsvārā draudzē vairākumā ir jaunieši, bērnu mums praktiski nav, ja nu kādreiz kāds viesis atved līdzī, un tad vēl mums ir nedaudz vecāku cilvēku!

Kas īpašs, citādāks un interesants ir Tavā draudzē? Es neteiktu, ka šeit draudzē ir kaut kas īpašāks vai ļoti atšķirīgs. Draudzes pārsvārā ir ļoti līdzīgas. Atšķiras nedaudz kārtība un veids, kā notiek dievkalpojums. Man ļoti pietrūkst ģimenes un draugu, kas ir manā iepriekšējā draudzē Talsos. Un kad atbraucu uz Kongsbergas draudzi, šeit nebija kora vai kādas citas muzikālas aktivitātes, tāpēc, lai nedaudz kompensētu, kā man pietrūkst, izveidoju savu kori. Lai gan pati nemāku diriģēt un spēlēt klavieres tik labi, cik nepieciešams, esmu atradusi diriģentu un pianistu, un esmu par to ļoti priecīga un

gandarīta, un pateicīga Dievam, ka mums ir tik daudz spējīgu cilvēku. Vienīgais, kad viss koris uznāk dziedāt (esam 22 kora sastāvā), tad zāle paliek nedaudz patukša un klausītāju nemaz nav tik daudz!

Inga Irmeja

Valsts: Ungārija.

Pilsēta: Debrecena.

Kas Tevi aizveda uz šo valsti? Studiju apmaiņu programma.

Tava draudze tur: Debrecenas adventistu draudze.

Tava draudze Latvijā: Dobeles draudze.

Cik liela ir Tava draudze? Aptuveni 50-70 cilvēku iknedēļas dievkalpojumos. Draudzi veido pamatā ungāri, bet tā kā ļoti netālu ir Rumānijas robeža, diezgan daudz ir arī romu tautības draudzes locekļi. Liela daļa cilvēku draudzē ir jau cienījamā vecumā, bet netrūkst arī ģimeņu, tāpat jaunieši, pusaudži un bērni – pārstāvētas ir visas paaudzes.

Kas īpašs, citādāks un interesants ir Tavā draudzē? Ļoti patika, ka sabatos draudzes locekļi ir aicināti nākt, līdzīgi ņemot groziņu, un pēc rīta dievkalpojuma visi dalās atnestajā cienastā pie kopīga pusdienu galda. Dažas stundas tiek pavadītas jaukā sadraudzībā, un pulksten 16 katru sabatu notiek pēcpusdienas dievkalpojums. Tāpat jauka tradīcija ir veidot plašus Dziesmu dievkalpojumus, kad no vairākām draudzēm, arī no kaimiņvalstīm sabrauc dziedātāji un spēlētāji. Dievkalpojumi izvēršas ļoti skanīgi un muzikāli krāsaini.

Kas atšķiras no Tavas draudzes Latvijā? Draudze Ungārijā manā skatījumā ir konservatīvāka, salīdzinot ar Latviju - dievkalpojuma forma, ieradumi utt.

*Atbildīgā par atvērumu
Liene Liepiņa*

*Adventistu Hamburgas draudzes mācītājs
Denniss Meijers; svētruna no Septītās dienas
Adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences
sesijas Atlantā 2010.06.26.*

TICĪBA DIEVA ŽĒLASTĪBAI

„Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.” (Ebr. 11:6)

Manā pirmajā Helderbergas koledžas mācību gadā Dienvidāfrikā es dzīvoju nelielā dzīvoklītī kopā ar savu draugu. Kādu dienu, kad es kā centīgs vācu students sēdēju pie galda un mācījos, man pēkšņi periferiālajā redzes lokā iezīmējās kāda ēna, kas ātri pārslidēja virtuves grīdai. Es nekustīgi sēdēdams skatījos... un tad... es to ieraudzīju: manā virtuvē dzīvoja pele.

Tā kā pēc dabas es esmu pacifists, tad nolēmu, ka man nepieciešama profesionāla palīdzība, nepieciešams profesionāls peļu ķērājs, kas atrisinās manu problēmu. Mūsu kaimiņiem blakus mājā bija divi kaķi, un es vienu no tiem aizņēmos. Es noliku kaķi uz grīdas un devu tam pavisam vienkāršu uzdevumu. Es teicu: man virtuvē ir pele – noķer un iznīcini to!

Es noliku kaķi ledusskapja priekšā. Kaķis sēdēja un izskatījās, ka viņam nav nekādas intereses. “Iespējams,” es nodomāju, “kaķim ir jāredz pele,” tāpēc, lai izdabūtu peli laukā, es sāku kustināt ledusskapi, kas nebija nemaz tik viegli. Tā es tur darbojos, un drīzi vien virtuve izskatījās daudz šausmīgāka nekā parasti izskatās vecpuiša virtuve.

Pēkšņi pele izšāvās no ledusskapja apakšas un aizskrēja uz manu istabu – tieši gar kaķa degunu. Es domāju – nu kaķis viņu noķers! Bet kaķis tur tikai sēdēja un noskatījās izrādē. Lai padarītu šo stāstu īsāku, teikšu tikai to, ka nākamo

stundu es pavadīju, grūstot un pārbīdot visas mēbeles, kas bija manā istabā, lai kaķis varētu ieraudzīt peli.

Visbeidzot viss bija sagatavots beidzamam cēlienam – pele iespruka zem paklāja stūra ieloces. Es novietoju dažādas kastes gar paklāja malu, aizbarikādēju visus iespējamus bēgšanas ceļus, noliku flegmatisko kaķi paklāja malā un, pacēlis paklāju, teicu: “Mesjē, pusdienas ir servētas!” Kaķis nelikās traucēties, tikai skatījās uz peli.

Pele, kaķis – un žēlastība

Šī ir svētruna par žēlastību, un šajā svētrunā ir divas mācības. Pirmā mācība: ja jūs esat adventists, bet nezināt, kas ir žēlastība, un tas laikam ir tikai mūsdienu fenomens, tad jūs esat kā šis kaķis. Tas bija skaists kaķis ar labiem ciltsrakstiem, ar labām manierēm, bet viņš nedarīja to, ko kaķim pienāktos darīt. Viņam nebija vīzijas, viņam nebija misijas. Tā ir pirmā mācība, un jūs droši vien jau uzminējāt otru mācību: tovaru pele piedzīvoja žēlastību. Es noķēru peli, paņēmu to rokā un, iznesis ārā, palaidu vaļā.

Rakstvieta, ko mēs šodien mācīsimies, ir uzrakstīta vēstulē ebrejiem 11. nodaļā – tā ir viena rinda. Šī rinda ir tāda kā visu laikmetu ticīgo slavas zāle:

“Bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.”

Tāpēc es tagad piedāvāju klasisko 3 punktu svētrunu, un, lūk, kādi tie ir:

1. Mēs visi vēlamies patikt Dievam.
2. Patikšana nav pašmērķis, sadraudzība ir.
3. Dieva atalgojums ir sniegt mums iespēju saskatīt žēlastību tur, kur mēs to neredzam.

Un tagad aplūkosim šos punktus pēc kārtas.

Mēs visi vēlamies patikt Dievam

Ebreju valoda un domāšanas veids stipri atšķiras no mūsējā un mūsu reliģiskās frazeoloģijas. Tajā zemē, kur es dzīvoju, cilvēki reti kad runā par to, ka viņi dara kaut ko, lai labpatiktu Dievam. Nedomājiet, ka viņi ir neticīgi – mēs visi ticam, ka Viņš ir (6. pants), un visi kaut kādā veidā vēlamies labpatikt Dievam. Bet, būdami adventisti, un it sevišķi Vācijā, mēs esam skoloti Pāvila un Mārtiņa Lutera valodā. Mēs nedarām darbus, lai patiktu Dievam, jo tas ož pēc legālisma.

Pagājušogad es kristīju kādu mentāli slimu cilvēku, un kad pēc kristībām mēs pārvilkām drēbes, viņš teica: “Tas bija pareizs lēmums kristīties, jo ir tik laba sajūta, ka varu piepildīt bauslību.” Es priecājos, ka mana draudzes padome tur nebija klāt un nedzirdēja to, citādi viņi man prasītu, ko es šim cilvēkam esmu mācījis.

Bet neilgi pēc tam mūsu draudžu savienībā bija mācītāju konvents, un mēs bijām uzaicinājuši rabīnu, kas mums stāstīs par sabatu. Es ar interesi klausījos šo vīru, kā viņš mums skaidroja, ka no jūdu perspektīvas mēs, ne jūdi, esam saistīti ar 7 likumiem, kamēr viņš ir saistīts ar Toras 630 likumiem. Un tad viņš pateica ko tādu, kas man kļuva par tādu kā atslēgu: “Ja es vēlos patikt Dievam, tad man jāievēro visi 630 likumi.” Tad es sapratu, ka patikt Dievam un tikt atalgotam par to ir ebreju valoda un domāšana. Es sapratu arī to, ka mēs vēlamies patikt Dievam tikpat daudz kā ebreji un vispār jebkurš ticīgais jebkurā reliģijā.

Un, atskatoties uz sevi, savu dzīvi, es redzu, ka tā ir pastāvīga cenšanās patikt Dievam. Vēlēšanās patikt Dievam ir kaut kā iebūvēta mūsos, un tā nav nekas slikts. Mūsu vienīgā problēma ir tā, ka mēs nesaprotam, kas patīk Dievam. Faktiski, daudzi mūsu personīgās ētikas jautājumi un sadursmes draudzē un starp mūsu teoloģiskajiem spārnēm rotē tieši ap šo jautājumu.

Vēstules ebrejiem 11. nodaļā ir skaidri saskatāma domas progresija. Nodaļa sākas ar nedaudz sausu teorētisku ticības definīciju. Mazliet izklausās pēc vācu teologa darba rezultāta. Es iedomājos teologu stāvam kancelē un sakām: “Ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” Tā tas ir, un šī ir dziļa doma.

Tomēr tad šis teologs saprot, ka nepieciešama vēl ilustrācija no dzīves, tāpēc viņš piedāvā dažus dzīves stātus. Uzreiz auditorijā klausītāju sejas paliek gaišākas. Autors nosauc divu cilvēku vārdus, kas patikuši Dievam un kurus mēs visi pazīstam: viens ir moceklis un otrs ir svētais. Viņu vārdi ir Ābels un Enohs.

Ābels ir mocekļa prototips, pirmais reliģiskais moceklis, reliģiskās neiecietības upuris. Ja Dievs nav apmierināts ar Ābelu, tad kurš gan vēl var patikt Dievam?

Vai atceraties Enohu? Visi viņu pazīst, viņš ir svētā prototips. Viņš ir tik labs, ka nav piemērots šai zemei, un Dievs viņu paņem pie sevis. Bībeles stāsts par Enohu ir tik īss, ka ap viņu ir izveidojušies daudz folkloras nostāstu. Viņš ir pazīstams arī islāmā, viņš ir oficiāli atzīts svētais Armēņu pareizticīgajā Baznīcā. Patiess svētais. Pagājušogad mēs sēdējām pie galda un kaut kāda iemesla pēc pieminējām Enohu un to, ka Dievs viņu paņēma

pie sevis. Tas uzreiz piesaistīja manas 9 gadus vecās meitas uzmanību, un viņa vēlējās uzzināt kaut ko vairāk par viņa dzīvi. Es atbildēju, ka tur nav nekā daudz ko stāstīt, jo viņš tik ļoti patika Dievam, ka Dievs viņu paņēma uz debesīm. Viņa teica: “Tu gribi teikt, ka viņš nenomira?” “Jā, viņš nenomira.” Bet tad viņa kā 9-gadīga meitene atbildēja: “Bet tas nav godīgi! Arī es negribu mirt. Kas man ir jādara? Vai man vajag tikai patikt Dievam?”

Jūs varat nojaust, ka es biju neveiklā situācijā. Bet mans vecāka farizejiskums ņēma virsroku, un es atbildēju apstiprinoši. Tad viņa vaicāja: “Kas konkrēti man ir jādara?”

Es zinu, ko jūs domājat. Tev vajadzētu teikt: tikai tici Dievam. Bet es zinu, ko viņa tādā gadījumā atbildētu: Es jau ticu Dievam! Vai tas nozīmē, ka man nebūs jāmirst?

Es nebiju gatavs teoloģiskai cīņai ar 9-gadīgu meiteni – kā es viņai to visu izskaidrošu? Uz otru pusi, šajā jautājumā es kā vecāks redzēju kādu labumu sev, tāpēc nosaucu viņai sarakstu: “Esi gultā astoņos vakarā, noliec kurpes tur, kur tām pienākas

bez ticības nevar Dievam patikt.

Jēzus Kristus žēlastības evaņģēlijs ir tāds pats kā mocekļu, tā svēto dzīvē. Šis evaņģēlijs ir ticība tam, ko Viņš ir izdarījis. Ābelam bija labāks upuris, un Enohs tika paņemts debesīs – nevis tāpēc, ka viens bija moceklis, bet otrs svētais, bet ticības dēļ. Viņi abi ticēja Dieva neizmērojamai žēlastībai. Viņi saprata, ka, lai kā moceklis ciestu, lai kā svētais censtos izpatikt Dievam savā dzīvē, tikai ticība Dieva neizmērojamai žēlastībai ir vienīgais nemainīgais nosacījums, lai patiktu Dievam. Bez ticības mēs esam kā šis nekam nederīgais kaķis.

Patikšana nav pašmērķis, sadraudzība ir

Vai esat kādreiz domājuši, kāpēc mēs vēlamies patikt Dievam? Vai tas ir tikai tāpēc, ka vēlamies kaut ko saņemt no Viņa, vai arī tāpēc, ka tas mums liek pašiem justies labāk?

Patikt Dievam nav pašmērķis, šai patikšanai ir virziens, mērķis. Ja mēs esam gatavi atteikties no saviem otršķirīgajiem motīviem, izpatīkot Dievam, tad atklāsim, ka tas, pēc kā

Vēlēšanās patikt Dievam ir kaut kā iebūvēta mūsos, un tā nav nekas slikts. Mūsu vienīgā problēma ir tā, ka mēs nesaprotam, kas patīk Dievam.

būt, klausī savam tētim un esi mīla pret savu mazo brālīti.” Viņa paskatījās manī ar dzelžainu apņēmību sejā un teica: “Un tieši to es arī darīšu, jo es nevēlos mirt!” Jūs jau varat iedomāties, ka to vakar man mājās bija eņģelis.

24 stundas vēlāk mēs atkal sēžam pie galda, kaut kas saiet greizi, viņai ir slikts noskaņojums, viņa uzbļauj man un mazajam brālītim, un pēc tam mēs dzirdam, kā aizcērtas viņas istabas durvis. Man blakus sēž mans sešgadīgais dēls – jauks puisis, kas ātri saprot, par ko ir runa. Paņēmis sviestmaizi, viņš nosaka: “Tā, tik vien bija ar iešanu uz debesīm bez miršanas.”

Ja mēs varētu nosaukt divus cilvēkus, kas visvairāk patikuši Dievam, tad Ābels un Enohs – moceklis un svētais – būtu laba izvēle. Un kad vēstules ebrejiem autors ir panācis, ka viņa lasītājs piekrītoši māj ar galvu, tad vēstules autors izdara negaidītu gājienu:

mēs visvairāk ilgojamies, ir atdusa Viņa apskāvienos un apziņa, ka Viņš mūs nes. Mēs ilgojamies dzirdēt Dievu sakām: “Es mīlu tevi. Es vēlos visu mūžību būt kopā ar tevi.” Mēs cenšamies izpatikt Dievam, jo ilgojamies pēc žēlastības apliecinājuma vārdiem. Jo vēlamies piedzīvot neizmērojamo žēlastību.

Vai zināt, kas padara Vēstules ebrejiem 11. nodaļu tik īpašu? Tas nav iespaidīgais ticības varoņu saraksts. Tā nav arī iespēja vēlreiz dzirdēt ticības varoņu piedzīvojumus. Šo nodaļu īpašu padara tas, ka tā apliecina, ka ar ticību arī mēs ieejam šajā slavas zālē; ka Viņš ir panācis to, ko mēs ar saviem spēkiem nekad nespētu sasniegt. Evaņģēlija vēsts ir tā, ka atslēgas uz debesīm jau ir ieliktas mūsu rokās. Žēlastība nav tikai koncepts, kas prasa definīciju, tā ir vārds, kas jāapliecina: Jēzus Kristus – Dievs ar mums.

Redzēt žēlastību negaidītās vietās

Tāpēc teksts runā par Dievu kā atalgojumu. Kad mēs domājam par atalgojumu, mēs domājam par kādu labumu. Kad Dievs domā par atalgojumu, Viņš domā par sadraudzības laiku. Dieva atalgojums ir sniegt mums spēju saskatīt žēlastību, kur mēs to nesaskatām.

Praktiska ilustrācija tam, ko es ar to domāju. Savā 15 gadu ilgajā kalpošanā es esmu atklājis vienu lietu: es dabīgi esmu akls pret žēlastību. Šī iemesla dēļ teksts runā par tiem, kas Viņu čakli meklē. (Ebr. 11:6b). Žēlastība nenāk pie mums dabiski. Ja mēs vēlamies to saprast, mums tā ir jāmeklē. Tāpēc es vēlos noslēgt šo runu ar kādu dzīves piemēru, kā Dievs atvēra manas acis uz žēlastību, ko es dabiski nespēju saskatīt.

Kā lauku mācītājam man patīk svinēt Sv. Vakarēdienu kopā ar slimniekiem un gados vecākiem cilvēkiem. Es nezinu, kā tas ir citviet pasaulē, bet es vienmēr esmu centies padarīt Vakarēdienu par svinīgu piedzīvojumu. Cik jauki, ja atrodas atbilstoša, skaista mūzika, pacilājoši vārdi, cilvēki ir iedrošināti doties mājās un piedzīvot piedošanu. Apmeklējot ļaudis mājās, es uzskatīju par savu pienākumu panākt līdzīgu svētuma atmosfēru, kāda tā bija baznīcā. Es atveru Bībeli, lūdzu par cilvēkiem. Es cenošos patikt Dievam. Es pat dziedu garīgās dziesmas kopā ar viņiem. Ļaudis ir laipni –, bet mājās šis tas ir citādāk nekā baznīcā.

Vairākos gadījumos man nācās atklāt, ka neesmu bijis diez ko veiksmīgs svētuma un godbijības ziņā.

Pirmo reizi tas bija tad, kad sēdēju ar kādu vecāku kundzi. Es teicu: “Tagad lūgšim, nolieksim galvu lūgšanā.”

Kad es jau biju gatavs sākt lūgšanu, viņa teica: “Jums ir skaistas kurpes.” Es nezināju ko teikt, tāpēc teicu “Paldies!”

Nākamreiz man bija vēl grūtāk. Kad es pasniedzu Vakarēdiena kausu vēl vienai 90 gadus vecai kundzei, viņa paņēma to rokās un teica: “Prozīt!”, un izdzēra. Es atbildēju: “Prozīt!”, un mums kopā bija Vakarēdiens...

Mikija ir 24 gadus veca sieviete, kas cīnās ar atkarībām un psiholoģisko traumu. Pirms dažiem gadiem es kristīju viņu. Kādu dienu es atskārtu, ka viņa nekad nav saņēmusi Svēto Vakarēdienu. Sava stāvokļa dēļ viņa nevar aiziet uz baznīcu, tāpēc es piedāvāju viņai Vakarēdienu mājās. Viņa pieņēma piedāvājumu. Es paņēmu maizi un vīnu, un devos uz viņas mājām.

Es vēlējos, lai Dieva žēlastība kļūtu acīm redzama. Pirms mēs iesākām, viņa teica: “Vai varu uzdot jums jautājumu?” “Jā, protams!” “Es esmu lasījusi Bībeli kopā ar savu kaimiņieni, vientuļo māti, kas dzīvo koridora otrā galā. Viņa nekad nav satikusies ar mācītāju. Vai jums nebūtu iebildumu, ja es paaicinātu arī viņu piedalīties Vakarēdienā?”

Pēc piecām minūtēm mūsu grupiņa bija nokomplektēta: adventistu mācītājs ar maizi un vīnu, 24-gadīga sieviete, ar kuru dzīve ir nežēlīgi izrēķinājusies, vientuļā māte, kas dzīvo no sociālā pabalsta, viņas 2-gadīgais dēls un milzīgs labradors.

Puika spēlējās uz grīdas, man šķiet, ka faktiski viņš izkrāmēja manas somas saturu, milzīgais suns nepārtraukti centās ielēkt man klēpī. Kaimiņiene apbēra mani ar jautājumiem kā cilvēks, kas nekad nav saticis mācītāju. Un tur bija Denniss Meijers, mācītājs, kas bija sūtīts noturēt Vakarēdiena dievkalpojumu ar šo grupu.

Es veltī centos radīt piemērotu atmosfēru. Suns mani gandrīz vai ēda nost. Zvanīja mobilais telefons. Bērnam uz grīdas bija bumba. Man bija divos teikumos jāatbild, kāpēc Dievs pieļauj tik daudz ciešanu pasaulē. Iekšēji es dusmojos un sūdzējos: “Dievs, es nespēju strādāt šādos apstākļos!”

Neatceros, kā es ar to visu tiku galā, bet beidzot es biju izlasījis atbilstošo Bībeles rakstvietu, biju pielūdzis, iedevis maizi un vīnu, pateicis ardievas un veiksmīgi ticis savā mašīnā. Prom braucot, man bija pilnīgas sakāves sajūta. Es domāju pie sevis: “Tev vajadzēja atklāt viņiem Dieva žēlastību! Un kas notika? – tu redzēji visus suņa trikus.” Es jutos nelaimīgs.

Es biju vēl mašīnā nobraucis tikai kādas 5 minūtes, kad nopīkstēja mans mobilais telefons. Manā mobilajā tālrunī pienāca īsziņa no Mikijas: “Paldies par šo īpašo brīdi ar Dievu. Tas mums nozīmēja tik daudz!”

Dievs bija tur ar visu savu spēku un žēlastību, un es to neredzēju. Es biju piedzīvojis to, ko Jēzus piedzīvoja, apmeklējams ļaužu mājās – vienkāršu, dzīves izmocītu cilvēku mājas –, kuras bija pārvērtusi Dieva žēlastība. Es biju piedzīvojis žēlastību reālajā dzīvē. Es biju redzējis Dievu darbojamies. Bez ticības nevar Dievam patikt. Tur bija ticība, un Dievs bija apmierināts. Man bija jāiemācās to saskatīt.

Ja vēlamies sludināt Dieva žēlastību, mums jālūdz Dievam atvērt acis, lai mēs to saredzam. Šodien es vēlos aicināt visus klātesošos palūkoties apkārt un censties saskatīt Dieva žēlastību. Aņemties to meklēt vietās, kur neesam skatījušies, un cilvēku sejās, kurus neesam apmeklējuši. Tas ir lielākais aicinājums draudzei, kam ir žēlastības misija. Āmen.

*Pār zvaigznēm
pāri.
Pāri jūsu dzīvei,
Kā gaišus spārnus
Mīlestība pleš.
Tā mīlestība,
Kas reiz upurējās,
Lai vienmēr drošs
Uz mūžību jums
ceļš.*

A. Zēbergs

**SIRSNĪGI
SVEICAM**

*Aldu un Alfonsu
MEDŅUS
ZELTA KĀZU
JUBILEJĀ*

50

*Septītās dienas
adventistu
Rīgas VII Draudze*

Citu konfesiju ziņas

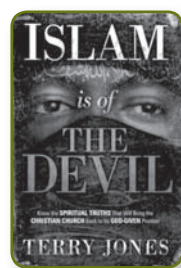
Katoļiem Latvijā – jauns vadītājs

Romas Katoļu Baznīcu Latvijā sākis vadīt jaunais arhibīskaps – metropolīts Zbigņevs Stankevičs. Augusta sākumā Rīgas Doma baznīcā notika viņa konsekrācijas dievkalpojums, kuru vadīja

kardināls Jānis Pujats. Dievkalpojumā piedalījās arī apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs Luidži Bonaci, Valsts prezidents Valdis Zatlers ar kundzi, Ministru prezidents Valdis Dombrovskis, kā arī dažādu vēstniecību pārstāvji un ārvalstu viesi. Svinīgo dievkalpojumu tiešraidē varēja skatīties Latvijas Televīzijas pirmajā kanālā, kā arī “TV Polonia”, kur pasākumam tiešraidē sekoja visā pasaulē. Interesants ir fakts, ka Stankeviču bīskapa kārtā iesvētīja nevis Rīgas Svētā Jēkaba katedrālē, kas ir katoļu dievnams, bet luterāņu dievnāmā – Rīgas Domā. Doma baznīca esot izvēlēta gan tādēļ, ka tā ir plašāka, gan arī tādēļ, ka līdz reformācijai tā vienojusi visus latviešus. Jūnijā par Rīgas arhibīskapu tika nominēts Stankevičs, jo kardinālam Pujatam šogad paliek 80 gadi, bet saskaņā ar katoļu baznīcas likumiem bīskaps, sasniedzot 75 gadu vecumu, iesniedz pāvestam lūgumu atbrīvot viņu no diecēzes vadītāja pienākumiem. Z. Stankevičs ir ļoti izglītots. Viņam ir doktora grāds teoloģijā, astoņas zinātniskās publikācijas, tai skaitā piecas no tām – svešvalodās. Zina latviešu, poļu, krievu, itāļu, angļu valodu, spēj saprasties un izmantot literatūru arī franču un vācu valodā.

Dedzinās Korānu

Viena no Floridas fundamentālistu baznīcām, pieminot devīto gadskārtu kopš 11. septembra terora aktiem, gatavojas rīkot publisku Korāna dedzināšanu.

Geinsvilas Dova pasaules ietekmes centrs savā “Facebook” vietnē paziņojis, ka 11. septembrī rīkos “Starptautisko Korāna dedzināšanas dienu”, aicinot citas reliģiskās organizācijas pievienoties cīņā “pret islāma ļaunumu”.

“Islāms ir no sātana,” uzsver Dova centrs. “Par 11. septembri atbildīgs ir islāms un šariāta likumi,” sarunā ar aģentūru AFP izteicās mācītājs Terijs Džonss. “Mēs dedzināsim Korānu, jo domājam, ka pienācis laiks, kristiešiem, baznīcām, politiķiem celties kājās un teikt - islāmam un šariāta likumiem nav vietas ASV.” “Mēs esam saņēmuši daudz nāves draudu no džihāda grupām, taču mēs nedrīkstam izrādīt bailes un mēs nedrīkstam atkāpties no savas ticības,” piebilda Džonss.

Reakciju uz paziņojumu par Korāna dedzināšanu nav nācies ilgi gaidīt. Piemēram, Fallūdžas islāmistu interneta forumā izskanējuši draudi izliet amerikāņu “asiņu upes” un uzsākt karu, “kādu jūs vēl neesat pieredzējuši”.

Ieceri nosodījušas arī mēreno musulmaņu organizācijas, norādot, ka gan Floridā, gan visā ASV teritorijā spēkā pieņemoties islamofobija, kas varot novest pie tā saukto naida noziegumu skaita pieauguma.

Tikšanās ar ateistiem un masoniem

Paralēli ikgadējai konferencerei ar Eiropas reliģiskajiem līderiem, Brielse šogad vēlas rīkot tikšanos arī ar ateistiem un brīvmūrniekiem (masoniem), aicinot viņus iesaistīties politiskajā dialogā.

Lai gan Eiropas Savienība ir sekulāra organizācija, Eiropas Komisijas, Eiropas Parlamenta un ES Padomes prezidenti, kā ar ES komisāri

jūlijā tikās ar 24 bīskapiem, rabīniem un muftijiem, kā arī ar hinduistu un sikhu kopienu līderiem.

Ikgadējās konferences tiek rīkotas kopš 2005. gada, taču, stājoties spēkā Lisabonas līgumam, to organizēšana kļuvusi obligāta, jo to paredz līguma 17. pants.

Pateicoties Beļģijai, kuras konstitūcija valdībai uzliek par pienākumu aizsargāt un finansēt gan reliģiskās konfesijas, gan humānistu organizācijas, ES bijusi spiesta šogad rīkot tikšanos arī ar ateistiem, kas paredzēta 15. oktobrī.

Tomēr, kā pavēstīja EK pārstāve Katrīna fon Šnūrbeina, samulsinot un pat aizvainojot humānistu organizācijas, ES uz tikšanos ar ateistiem uzaicinājusi arī “nereliģiskās organizācijas, tostarp brīvmūrniekus un slepenās brālības”.

“Es to uztveru kā visai dīvainu,” intervijā interneta laikrakstam “EUobserver” atzina Eiropas Humānistu federācijas prezidents Deivids Poloks. “Dažas no Lielajām ložām ir sekulāras organizācijas un stingri iestājas par baznīcas un valsts atdalīšanu, taču tās neatsakās no muldēšanas un mītiem par, piemēram, visuma Lielo arhitektu.”

Brīvmūrnieku kustība, kas radās 16. gadsimtā Anglijā, bet vēlāk izplatījās visā pasaulē, 1877. gadā, pateicoties jautājumam par Dievu, sašķēlās starp angļiski runājošo valstu ložām un kontinentālo zemju masoniem. Kamēr anglosakšu ložas pieprasa, lai to locekļi ticētu dievišķajam, kontinentālās Eiropas brīvmūrnieki šādu prasību neuztur.

Jauns Salamana templis

Brazīlijā četru gadu laikā tiks uzbūvēta Jeruzalemes iznīcinātā Salamana tempļa kopija, tāpavēstījuši vietējie mediji. Projekts izmaksās 113 miljonus ASV dolāru (61,7 miljonus latu).

Milzīgais templis, ko Sanpaulu austrumu daļā cels Brazīlijas Universālā Dieva valstības baznīca, būs 126 reiz 104 metrus liels un 55 metrus augsts. Kā vēsta ziņu aģentūra “Agencia Folha”, ēkā būs 12 stāvi, un tā savās telpās spēs uzņemt 10 000 cilvēku.

To veidos no precīzi tādiem pašiem akmeņiem, no kuriem bija celts oriģinālais templis. Salamana templis pirmo reizi tika celts ap 960. gadu p.m.ē., taču 587. gadā pirms mūsu ēras to izpostīja babilonieši. 516. gadā p.m.ē. tas tika atjaunots, un mūsu ēras 70. gadā to atkal izpostīja romieši. Raudu mūris ir vienīgais, kas palicis no tā pāri.

Pilsētas varasiestādes jau apstiprinājušas būvniecības projektu.

DRĪZUMĀ IZNĀKS!

1517. gada 31. oktobris

Jauns katoļu mūks vārdā Mārtiņš Luters kāpa augšā pa Vitenbergas baznīcas kāpnēm Vācijā. Jau pēc īsa brīža ar dažiem āmura vēzieniem viņš pienagloja pie masīvajām koka durvīm dokumentu. Tajā izvirzītās 95 tēzes bija par iemeslu protestantu reformācijas kustības sākumam.

Pēc 470 gadiem...

Moriss Vendens, atvainojoties Luteram, izvirza jaunas 95 tēzes par taisnošanu ticībā. Šajā grāmatā apkopots gadiem ilgu pētījumu un pārdomu rezultāts par šo svarīgo tēmu. "95 tēzes par taisnošanu ticībā" ir viena no Morisa Vendena nozīmīgākajām un drosmīgākajām grāmatām. Tās lasītāji iemācīsies no jauna uzticēties Jēzum Kristum, kurš piedod visus grēkus un dāvā spēku ikdienā.